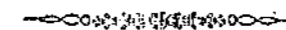

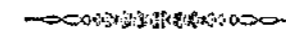
ΠΑΝΔΟΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΗΕΡΡΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ { Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ,
 Κ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ,
 Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ, κλ.

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ.

ΑΠΟ ΑΠΡΙΑΙΟΥ 1855 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΑΙΟΥ 1856.

ΑΘΗΝΑΙ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΠΑΝΔΟΡΑΣ.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ, 1855.

ΤΟΜΟΣ ΒΓ'.

ΦΥΛΛ. 125.

ΑΝΝΑ ΚΑΙ ΦΑΩΡΟΣ,

ἢ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ.

ΥΠΟ ΘΕΟΔΩΡΟΥ Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ.

Ποίημα εἰς ἑξαμέτρους, βραβευθὲν κατὰ τὸν

Ποιητικὸν διαγωνισμὸν τοῦ 1855.

(Ἴδε φυλλ. 423, σελ. 49.)

—ooo—

• Ὅταν εὐίκατ' ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς, καὶ ὁμοῦ ἡ ἀρχαία
• Ἀθηναίς, πρίπει μ' αὐτὴν ἡ ἀναστῆ ὁ ἀρχαῖος τῆς στήλης.
(Ἄλ. Ρ. Ραγκαζῆς, πρὸς Δούκαν).

Α.

Κεῖτ' ὕψηλός μετὰ τῶν θεῶν καὶ τοῦ δήμου τῆς Πέτρας
Πύργος βαρβάρου βυθμοῦ, πρὸς δυσμὰς καταρφεύσας ἐν μέρει,
ἔχων τὴν βάσιν ἐπὶ τῶν ὄχθων τῆς καλῆς Κωπαίδας,
Ἰσίου γλαυκοῦ οὐρανοῦ τὰ λαμπρὰ κατοπτρίζονται κάλλη
Φέροι τὰ τεῖχη ἐντὸς μελανὰ, καθὼς τεῖχη καμίνου,
Ἐνδειξιν, ὅτι βορὰ ἀδηφάγου πυρὸς ἀνηπάγη
Μέγελος, θέσις, εἰρμὸς, καὶ αἱ πλησίον πολὺκαρποι γαῖαι,
Πεῖθουσιν ὅτι ποτὲ ἐνδιαίτημα ἦτο πλουσίου.

Τώρα ἡ γλαυκὴ κελαδεῖ καθήμενη εἰς γείτον θυρίδας,
 Ἐρημόλοιο ἐκεῖ φωλεὰς νυκτικόρακες ἔχου,
 Καὶ εἰς τὰ τεῖχη ἐντός, πρὸς τὸ μέρος τῆς πάσαι ἀιδούσης,
 ὡύσανοι φύονται ἰώργοι σισυμβρίου, ἐλξίνης, κ' εὐζώμου,
 γάλλος δὲ πνέων βορρᾶς τοὺς κινεῖ καὶ στενάζει πενθίμως.

Κι' ἔταν τὴν νύκτα τὸ φῶς τῆς εἰς νέφη θαμμένης σελήνης
 Ἀγὴ αὐτοῦ ἀμυδρῶς τ' ἀποτρόπαια, κ' ἔρημα τεῖχη,
 Τάφου σιγῆ ἀνορθοῖ τοῦ δειλοῦ διαβάτου τὰς τρίχας,
 φρῖσσοντες εἰς τὴν ἠγῶ τῶν πυκνῶν κ' ἐλαφρῶν του βημάτων.

Λέγων πιστέτι λευκὸν ἔτι φαίνεται φάντασμα κόρης,
 Ἔχον τὴν κόμην λυτὴν, καὶ μακρὴν καὶ ποδῆν χιτῶνα,
 Ἔχον θεὰς καλλομένην, ἀλλ' ἐκράζουσαν φρίκην καὶ τρήμων
 Σῆρα δ' ἀφ' οὗ πλανητῆ μὲ σπουδῆν ἀπὸ τοῖγου εἰς τοῖχου,
 Χύνεται ὡς ἀστραπὴ εἰς μεγάλην πρὸς τῶ θυρίδα,
 Πάλλον ἐκεῖθεν φωνὰς ἀντηγούσας μακρὰν εἰς κοιλάδας,
 Κι' ὡς νὰ ζητῆ συνδρομὴν ἀδημόνως σαλευθὲν τὰς χεῖρας.
 Ἄλλυτε πλὴν ἐν αὐτῷ ἡ ζωὴ θορυβώδης ἀντήρει
 Ὀρχητικὰ γέλωι, ὠδαί, προσταγαί, ἀπειλαί τε καὶ θρήνη·
 Ὀργανα φῶνοι στιλπνά τῶν διαμάτων τὰ τεῖχη ἐκλάουσιν,
 Κ' ἐπιπλα ἴλιος γλυπτὰ, ἔργα τέχνης μεγάλως ἀνθούσης,
 Ἰακοὶ πολλοὶ καὶ καλοὶ ἐγγεμέτιζον ἔξω τῶν σταυλίων,
 Κ' ἐνοπλοὶ ἄνδρες, φρουρὰ τοῦ οἰκοῦντος συνέζων δεσπότην.

Ἦτο δὲ ξένος αὐτῷ Ἀντιωέλλης καλούμενος, ἦτο
 Πλοῦσιος σφάδρα, ἐκ γένους λαμπροῦ, Ἐνετὸς τὴν Πατρίδα·
 Μάτρειον πόμα, καὶ κόμη ξανθὴ, καὶ εὐτρόπος λόγιος,
 Ἦταν ὑπόστα ἐκ φύσεως εἶχε πολῦτιμα δῶρα·
 Οὐ πονηροὶ δ' ὀφθαλμοί, κ' ὁ πλαστὸς τοῦ προσώπου του γέλωι,
 Γέλωι δαιμόνι, καὶ ἀκαίριος κολλάκις τὰ χεῖλα του στέφανον,
 Τῶνος προσέτι φωνῆς ὑπερέμων κ' ἄξυς, ἐμμετόρουν,
 Ὅτι κακοῦργος φυγὴ εἰς τὴ σῶμα ἐκεῖνο κατῴκει.
 Ἦσαν δ' ὅτι δεινὸς ἦτο καὶ εὖτις ἐλθὼν εἰς Ἑλλάδα.
 Μόνος, ἐν λέμβῳ μικρῷ, ἐν καιρῷ τρικυμίας μεγάλης·
 Ἦν πρὸ χρόνων ἐκεῖ, ἀλλ' ἠγνοῦν καὶ φίλοι κ' ἔχθροὶ του
 Πῶς τὴν πατρίδα ἀγρεῖ εἰς τὴν ξένην μετέβη νὰ ζῆσῃ.

Τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας δὲν εἶχε ἀκόμη τοὺς χρόνους.
 Κ' εἶχ' ἡ νωδρά του ψυχὴ γαυνοβῆ ὑπὸ κόρου· τὰ πάθη
 Ἦσαν ἀμύσει τὴν φύσιν, διὸ καὶ αὐτὸν του τὸν βίον
 Εἰς ἀθυρίας στιγμὰς ὡς φορτῖον βαρὺ ἐβάρει.
 Ἦτο δὲ τότε κενὸς, ὡς τοῦ Ἄδου ὁ κάκιστος δαίμων
 Ἦ φαντασία σκιὰς τῆ παρίστα αἱμάτων καὶ φόνων,
 Κ' ἐκ τῆς ἰδέας ὠρμάτο πρὸς πτύγια ἔργα ὡς κτήτωρ
 Ὀλοῦν τὸν πέριξ γαιῶν, τῶν πτωχῶν γεωργῶν ἦτο μάστιξ,
 Καὶ μὲ τοὺς Τυρόκους, τυράννους τοῦ τύπου, φίλιαν συνδέσας
 Συναυροῦναι κ' αὐτῶς φυλακίζων, ὑβρίζων, καὶ δαίρων·
 Ἦτος, τὸ φίλοτρον ἦτο παντὸς ἐναρέτου παλίτου,
 Μάστις καλῆς γυναικῆς, ἢ σεμνῆς καὶ ἀνθούσης παρθένου.

Μάστις ἦτο τερπνὸς, ἢ πλουσία καὶ θαλλουσα φύσις
 Τὴν ἀνιστόλιστον εἶχεν ἀπλώσει αὐτῆς ἀλουργίδα,
 Λύρακι ζεφύρου λεπταὶ διαχέουσαι δρόσον καὶ μῦρα
 Ἐκρίζον μὲ τοὺς ξανθοὺς καλλιέμοιαν παρθένων βοστρύχοις·
 Λύσει σταγόνες ἐδῶ, τὸ κατάλευκον κρίνον ἐκύρταν,
 Καὶ ἐπὶ γλάης φαιδρᾶς ὡς πολῦτιμοὶ ἤτρακτον λίθαι·
 Ἦσαν ἐντόμιον χρυσῶν παρεκεῖ ἐκινούτο βομβήοντα,
 Κ' οἱ βοδοδάφνης ἀνθούσας πλεσίον φυάκων πηδῶντων,
 Ἦσαν παθεῖς ἀνδάνων εὐθύμων ἠκούετο μέλος.

Ἦσαν ἔσρατ' τοῦ παντὸς αἱ ἡμέραι τοῦ ἔαρος! εἶναι
 Ἦσαν οὐκ εὐκαλῶς τὸ ἀπαύγασμα! πᾶσα καρδίαι,
 Πᾶσα ζωὴ κατ' αὐτῶς ἐξυπνεῖ, πᾶσα ὑπαρξίς κρᾶζει,

25

αθέλω κ' ἐγὼ τῶν καλῶν νὰ μετᾶσχω τοῦ Πλάστου μου δῶρων! »
 Πλὴν ἡ κακοῦργος ψυχὴ βυθισμένη εἰς σκέψεις, ἢ λύπην,
 Εἰς τοῦ παντός τὴν χαρὰν αὐτὴ μόνη λογίζεται ξένη,
 Μόνη αὐτὴ μελετᾷ στεναγμοὺς, ὄνειρεύεται γόους,
 Ὅταν καὶ γῆ κ' οὐρανὸς ὡς θερμοὶ ἐρασταὶ μειδιῶσιν.

Περιεπάτει, λοιπὸν, σκεπτικὸς καὶ τὰ χεῖλη του δάκνων
 Μίαν Μαιῶν ἀγῆν, ὁ κακὸς Ἐνετὸς εἰς τὴν ἀνω
 Λίθουσαν, ἔπου συνήθως ἐπέρα τὰς ὥρας μονάζων,
 Ὅταν σπουδαία φροντίς ἀπασχόλει τὴν χαῦνον ψυχὴν του·
 Εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ εὐρέος μανδύου του κρύπτων τὰς χεῖρας,
 Ἄνω καὶ κάτω βαδίζων, νοῦς κατεδεικνυε ζάλην.
 Κάπποτ' ἰσχνὸς γογγυσμὸς τὸν διέφευγ' ἐκ βάθους τῶν στέφανων,
 Οἱ βῆθονες του ὠγχοῦντο, ἢ δ' ἄψις αὐτοῦ ἐκυροῦτο·
 Κάπποτε δ' ἔστεφεν ἐν του μειδίῳ πλῆρες πικρίας,
 Χεῖλην ὠχρὰ ὡς νεκροῦ, καὶ προφέροντα λέξεις ἀνάρθρους·
 Ἦσαν τ' ὡς λίθος σιγῶν πρὸς αὐτὸ τῆς αἰθούσης τὸ βάθος·
 Ὁ κακοπρόσωπος Τίτας, ἀγρίως τὰ ὀμμάτια στρέφων·
 (Ἦτο δ' ὁ Τίτας αὐτὸς Ἰταλὸς, καὶ πιστὸς του θεράπων,
 Ἦτον ὁ νοῦς καὶ ἡ χεῖρ, κ' εἰς κινδύνους κολλάκις ἀσπίς του)
 Ἦσαν ἀφ' οὗ τῆς αἰθούσης τὸ μῆκος καὶ πλάτος διήλυθε,
 Πότε ταχύνων, καὶ πότε βραδύνων μονότονον βῆμα,
 Πρὸς τὸν πιστόν του στραφεὶς μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν εἶπε·
 »—Ἦτα! τοὺς ἵππους εὐθὺς καὶ τοὺς ἄνδρας ἐτοιμοὺς!— κδρομαίαις
 Μόλις τὸν λόγον ἀκούσας ὁ ἀγριὸς Τίτας κατῆλθε,
 Καὶ μετ' ὀλίγον λαμπρὰ συνοδία ἰπέων ἐνόπλιον
 Πρὸς τῆς ὑγρᾶς Λεθαδίας τὴν πόλιν καλπάζουσα ἦγεν·
 Τί δ' ἄρα εἶχ' ὁ κακὸς Ἐνετὸς κ' ἀνησυχεῖ τοποῦτον;
 Κ' εἰς Λεθαδίαν πρὸς τί μετ' ἐνόπλιον ἀνδρῶν ἀνεχώρει;
 Ἦχ' ὅτι ἔχει ἢ φλόξ, εἰς πνοῆς ὅταν μαινέτ' ἀνέμου
 Κ' ἔτρεχε πνέων ὄργην ἐπιθούλους σκοποῦς νὰ τελέσῃ.
 Ἦως ἄξυς καὶ δεινὸς τὴν νωδρὰν του καρδίαν ἐκέντα,
 Κ' οὗτος ὁ πρῶην σκληρὸς, παραδόξως ὡς ἦν εδαμάσθη,
 Εὐπτος ὁ πρῶην γελῶν εἰς τὰ δάκρυ ἀλώων παρθένων.
 Τώρα ἐθρήνει, καὶ πόνους ἠσθάνετ' ὁ ἄπνοος λίθος,
 Εἰς φθινοπώρου καθὼς τὰς ψυχρὰς κ' ὀμιχλώδεις ἡμέρας·
 Κάπποτε δένδρον ἀνθεῖ ἀπολέσαν καὶ φύλλα καὶ κάλλος,
 Ὅμως δὲν φέρει καρπὸν παρομοίως μετ' ἄσπεμον βίον
 Ἦν τῶν παθῶν ἐξυπνεῖ εἰς ψυχὴν ἐκ παθῶν γαυνοῦσαν,
 Ἦχον ὄρην, ἀλλ' οὐκ καὶ τὰ θέλητρα πάθους ἀμυδρῶν.
 Πάθος δ' ἂν ἦν εὐγενὲς ὁ σφοδρὸς καὶ θερμότητος ἔρας,
 Πλὴν εἰς καρδίαν σκληρὰς εἶναι πάντοτε πάθος θερίου.
 Μάστιν δ' ὁ ξένος ἤρᾶτο τῆς κόρης τοῦ γέροντος Λάμπρου,
 Μάστιν ἐστέναζε βλέπων τὴν νέαν κ' ἐνάρετον Ἄνναν,
 Οὔσαν πρὸ χρόνων μνηστὴν τοῦ ἀνδρείου καὶ ἔμφορος φιλώρου,
 Κ' ἔτοιμον ἦν εἰς δεσμὸν προσεχοῦς πανευδαίμονος γάμου.
 Ἦτο δ' ὁ Λάμπρος αὐτῶς Λεθαδεὺς ἐκ τῶν μάλα φρονίμων,
 Πλοῦσιος, ὀρθῆκος, θερμὸς πατριώτης, (καθόσον ἢ τότε
 Τῆς Τουραϊκῆς τυραννίας δεινὴ ἐποχὴ συνεχώρει)
 Καὶ ἐτιμάτο δικαίως παρ' ἔλων· τοῦ γήραος του δ' εἶχε
 Μόνην στεφάνον βακτηρίαν τὴν Ἄνναν του, ἦν καὶ ἡγάπα
 Ὡς ἀγαπᾷ κηπουρὸς τὸ καλλύνον τὸν κήπον του ἀνθος.
 Εἰς ἡλικίας δ' ἀμυδρῆ ἢ γλαυκῶπις κ' ἀλώια παρθένος
 Ὅλην φαιδρότης καὶ χάρις τοῦ κάλλους ἀρχέτυπον ἦτο,
 Κι' ἀριστοτέχνου γραφίς ἀτελῆ θέλει δώσει ἰδέαν,
 Ἦν τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου τὰ θέλητρα μόνη ἐκθέσῃ.
 Εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἔτι τὰ πάθη δὲν εἶχον ριζώσει,
 Οὔτε τὸν πᾶσον τῆς βίον ταραξέει ψυχῆς καταιγίδες·
 Ὡς δ' ἀγνοεῖ τὴν ὠραίαν χροιάν του τὸ εὖρονον ῥόδον,

*Η Παραδείσου πτηνών τῶν στυλβόντων πτερῶν του τὴν λάμπην,
 Οὕτω κ' ἡ ἄκακος κόρη τὸ θεῖόν της κάλλος ἤγαγε,
 Κ' ἔχειρε ζῶσα, κ' ἠγάπα τὸν Κόσμον, πλὴν μόνον διότι
 Εἶχε πατέρα τὸν Λάμπρον, κ' ὁ Φλώρος θεομῶς τὴν ἠγάπα.
 Καί, τὴν ἠγάπα θεομῶς, τὴν ἐλάτρευεν ἐνθους ὁ Φλώρος,
 Κ' εἰς τὸ ἀστράπτου της βλέμμα οὐράνιον ἔβλεπ' ἀκτίνα,
 *Πις φυγῶν εὐγενῶν τὸν ἀγνὸν χαρακτῆρα ἐμραίνει.
 Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν τὸν πατέρα του εἶδε σφαγέντα,
 Οὕτως δὲ λάβρα σωθεὶς εἰς τοὺς πέριξ βουνοὺς ἀνετράφη,
 *Ὅθεν, ἂν κ' εἶχε γλυκὺ, ἂν καὶ εἶχεν ἐράσιμον ἦθος
 Κάποτε ἦτο σκληρὸς, καὶ φιλέλδικος μέχρι μανίας.
 Τῆς δ' ἀγωγῆς του αὐτῆς διετήρει ἀμμαιας τὰς ἕξεις,
 Καὶ τοὺς Τυράννους μισῶν, ἠρυθρία νὰ λέγηται δούλος.
 Ἦτο ταχὺς ὡς δορκάς, καὶ γενναῖος ὡς λέων τοῦ δάσους,
 Καὶ εἰς τὰ ὄπλα δεινὸς ὡς οὐδεὶς τῶν ἑταίρων του ἄλλος.
 Ἦτον ὠραῖος, σεμνός, φιλοκτινῶνος, πρῶτος, καὶ εἶχε
 Πᾶσαν σχεδὸν ἀρετὴν πλὴν γυμνὴν καλλονῆς ἐπικτητοῦ.
 Λύω δ' ἡμέρας ἀφ' οὗ ὁ κακὸς Ἰνετὺς εἰς τὴν πόλιν
 Τῆς Λεβαδίας εἰσῆλθε (κρυφίως δ' εἰσῆλθε, διότι,
 Κρύπτεται ὅστις κακὸν μελεῖ καὶ κακὸν διαπράττει)
 Τῶν τρυφερῶν ἐραστῶν πομπικῶς ἐτελοῦντο οἱ γάμοι.
 *Ὅλος ὁ οἶκος τοῦ γέροντος Λάμπρου εἰς κίνησιν ἦτο·
 Φίλων κ' οἰκειῶν πληθὺς συνηθροίσθη ἐντὸς τῆς αἰθούσας,
 Καὶ ὑπηρετῆται πολλοὶ τοῦ προδύμου καταΐχον τὰς βύρας·
 Τῆς Λεβαδίας αἱ κόραι, ἠμῆλικες φίλαι τῆς Ἄννης
 Ἦσαν ἀβροαὶ ἐκεῖ, ἐορτάσιμον φέρουσαι ἐσίγητα,
 Καὶ ἡ τοῦ Φλώρου μνηστὴ μειδιῶσα καὶ ἴλη φαιδρότης
 *Ἰλαμπ' ἐν μέσῳ αὐτῶν ὡς σελήνη ἐν μέσῳ τῶν ἀστρῶν,
 *Ἰαλλ' ὡς βύδον σεμνὴν μεταξὺ τῶν ἀνθῶν τοῦ Μαιῶ.
 Τὰς καλλονὰς της χρυσῆς, καὶ πολύτιμοι λίθοι ἐκόσμουσαν,
 Πλὴν, τῆς στυλβούσης της κόρης δὲν εἶχ' ὁ χρυσὸς τὴν ἀξίαν,
 Οὐδ' οἱ πολύτιμοι λίθοι ἐνὶς βλέμματός της τὴν λάμπην.
 Ἀδρῶν τοῦ Φλώρου λευκὴν εἰς τὰ στήθη της ἔφερε βύδον,
 Καὶ ὄλοι ἐφθόνον τὴν τύχην αὐτοῦ, καὶ τὴν τύχην τοῦ Φλώρου.
 Πλήρης δὲ οὗτος χαρῆς, τὴν ὠραῖον του ἔβλεπεν Ἄνναν,
 Πέντε ἔτων στεναγμῶι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐσίγων,
 Καὶ ὄνειροι πέντε ἔτων ἐπληροῦντο αἰσίας· πλὴν εἶχε
 Ἰῆθος δειλίαν, ἐν ᾗ ἡ φυγὴ του ἀτρόμητος ἦτο.
 *Ὅταν μεγάλη χαρὰ στεφανῶι τὰς πρὸ γόνων ἐλπίδας
 Τρέμ' ἡ καρδίαν, βίβει ἡ φυγὴ, ὡς διστάζουσα ἔτι,
 Καὶ κεῖλιθ' ἐκ μῖα εἰς ἑτέραν προσβαίνουσα φάσιν.
 Τίς δὲν ἠσθάνθη παλμοῦς, καὶ ἀνέκραστον φῆλον συνόμιον
 *Ὅταν τὴν χεῖρά του τείνας πρὸς κόρην, τῆ εἶπε τὸ πρῶτον:
 »—Εἰς τῆς ζωῆς μου τὸν πλοῦν σὺ θά εἶσαι ἀσπὴρ καὶ πυξίς μου.
 » Λόβην χαρὰν τὴν χαρὰν σου, τὴν λύπην σου λύπην θά ἔχω, »
 Πνέων γαλήνην φυγῆς, καὶ μὲ πρότωπον φεῖον ἀγάπην
 *Ὁ γηραιὸς ὑπεδέχετο Λάμπρος τοὺς πάντας ἀσμένως
 Πλὴν, ὡς τὴν Ἄνναν ἀπήντα τὸ βλέμμα του ἔχυνε λάμπεις,
 Κ' ὑπεκράνως προσῆλέπων ἠγάλλετο ὅτι ἦτο πατὴρ της.
 Εἰκότι δ' ἐλάμβανον πάντες ἐπήσιον συζῆτους τοιαύτους,
 Καὶ πρὸς τὸν γέροντα πάντες ἀπεύθυνον λόγους βωπεύας.
 *Ἦν ἐκδυτὴ πόλις ἐσθέρως ἀσπλῆν χρυσαιγούσαν,
 Πλὴν λαμπάδες λευκαὶ ἀναστῆ πόλητος ἱμανοῖου.
 Κ' ἔπειτ' ἡ χεὶρ τῆς μνηστῆς εἰς τὴν χεῖρα φιλοτάτου μνηστῆρος,
 *Ὅτε κινούνη πολλὸς εἰς τὸν πειθόμενον κρότος, καὶ δούπος
 Ἦγασ' ἀπὸ τῶν μετ' ἡμέρας βυδίζοντων, κ' ἠνοίχθη ἡ πόλις,
 Κ' ἔσπλ' ἐπέβηον πύλαι τοῦ Τοπάργου μισοχριστοὶ Τούρκοι,
 Φόβου ὠχρῶτος τὰ πρόσωπα πάντων ἐκάλυψε τότε,

Καὶ ἀπαισία σιγῆ τῆς χαρῆς διεδέχθη τοὺς φλόγγους.
 — »Τίνα ζητεῖτε; προσβαίναν ἐ'τόλμως, ἠρώτησ' ὁ Λάμπρος·
 — »Τὸν εἰς κακούργους ληστὰς χορηγοῦντα κρυφῆ προστασίαν,
 Εἶπεν ὁ πρῶτος τῶν Τούρκων» — Ζητήσατε, εἶπεν ὁ γέρον,
 *Ἄλλοθι, τότε, τὸν ἔνοχον τοῦτον, καὶ ὅτι ἐνταῦθα,
 Εἶναι τοῦ Λάμπρου ὁ εἶκος, καὶ φίλοι παρόντες τοῦ Λάμπρου. —
 — Εἶσαι ὁ ἔνοχος σὺ, ἀπεκρίθη ὁ Τούρκος ὀργίλις,
 Κ' ἔχω ρητὴν προστασίην νὰ σὲ δέσω μ' ἀλύσεισι σιδήρου·
 Πρὶν δὲ τοὺς λόγους περάνῃ, οἱ πέριξ αὐτοῦ στρατιῶται
 Τὸν γηραιὸν κατεφόρτισαν Λάμπρον μ' ἀλύσεισι σιδήρου,
 Καὶ ἀπαγαγόντες αὐτόν, ἐν σκουδῆ ἀνεχώρουν ὡς ἦλθον.
 *Ὁ δυστυχὴς! ἐν τῷ φεύγειν ἰδὼν νεκρομένην τὴν Ἄνναν,
 Καὶ περιπτύξας αὐτὴν, φιλοστοργῶς τῆ εἶπε δακρύων·
 — » Ἄννα μου χαῖρε! καὶ ἂν (ὁ μὴ γένοιτο) πλέον δὲν σ' ἴδω,
 *Ἐχ' ἀρωγὸν τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Φλώρον σου ἄλλον πατέρα, »
 — Κ' ἦσαν οἱ λόγοι στοργῆς πατρικῆς τρομερὰ προφητεία. —
 Τέλος ἀνέλπιστον ἔσχον τοιοῦτον οἱ γάμοι τοῦ Φλώρου,
 Κ' ἔμεινεν ὄναρ κενὸν ἢ προῦλίγου στεφὰ εὐτυχία·
 Ναυτης ὁμοίως ἀπῶν ἀπὸ χρόνιων τῆς φίλης Πατρίδος
 Μ' ὄμματα πόθου ἐν ᾧ τὰ τερπνὰ της παράλια βλέπει,
 Τέκνα κ' οἰκειῶς ἐν ᾧ μετ' ὀλίγον ἐλπίζει νὰ σφίγῃ,
 Πρὸς τὰ λυσσάντα πελάγη ἐξαιφνης ἐκ νέου ὠδεῖται.
 *Τῶν πρῶτων δειλίαν, καὶ ἔντονοι λόγοι τοῦ Φλώρου,
 Δὲν συνεκίνησαν κἄν τοῦ Τοπάργου τὸ δακρυπτόν ἦθος,
 Τοὺς Προεστῶτας χλευάσας, ὀργίλις τὸν Φλώρον διώξας,
 Ν' ἀπαγορεύῃ ἠπειλεῖ τὸν Λάμπρον, ὡς ἄλλον κακούργον
 Πάντες δ' ἐβρῆνον ἀδρῶν κ' ἐνάρετον ἄνδρα τοιοῦτον.
 Μία πλὴν μόνη ψυχὴ ἐνετράφα εἰς τοῦτο τὸ δράμα,
 Εἰς ἀνθρωπόμορφος δαιμον ἐκίρτα τὴν λύπην του βλέπων,
 Καὶ ἦτον ὁ πλέξας αὐτὸ ἀφανῶς — ὁ αἰσχρὸς Ἄντωνέλλης.

B.

Λύπη κατεῖχε σκληρὰ τὴν φιλοστοργὸν κόρην τοῦ Λάμπρου·
 Οὐδ' ὁ παρήγορος ὕπνος παρήγορον ἔφερε νάρκη·
 *Ὅτε δ' ἐπήρχετο κλειῶν τ' ἀβρὰ βλέφαρά της πρὸς ὦραν
 *Ὅνειροι φρίκης μεστοὶ τὴν ἐτάραττον, κ' ἔντρομος δὴ
 *Ἦνοιγ' ὕψους ὀφθαλμοῦς, καὶ ὡς παράφρων ἐπήδα τῆς κλίνης.
 *Ἐβλεπ' ἐκτάδην νεκρὸν τὸν καλὸν της πατέρα, κ' ἐκ δύο
 *Ἐπιστηθίων πληγῶν ὅτ' ἀχνίζον ἐπήδα τὸ αἶμα . . .
 *Ἐβαλε τότε φωνάς . . . ἀλλ' ἐν ᾧ ὡς νεκρὸν τὸν ἐφίλει,
 Λίφνης, τὸν ἔβλεπε ζῶντα, καὶ πρῶτος αὐτὴν εὐλογοῦντα . . .
 *Ὡς δὲ νὰ εἶχε πτερά τὸτ' ἐκείνην ἐπέτα, ἐπέτα
 Εἰς αὐρανὸν σαπφειρόχρουν, ἀφ' ὅπου διέκρινε στόνους
 Τοῦ εὐλογοῦντος πατρός, καὶ τοῦ Φλώρου νεκρῶσιμον μέλος . . .
 *Ὅθεν ὠχρὰ, μὲ λυτὴν περιήρχετο κόρην, καὶ ἦτον
 *Ὡς τις ἀρχαία θεὰ ἀπὸ χεῖρας φειδίου γλυφεῖσα·
 Εἶχε κ' ἡ λύπη λεπτὰ εἰς τὰ κάλλη της, κάλλη προσέσει,
 *Ἐλευτικωτέραν δὲ πέριξ διέχρει ἤδη μαγείαν
 *Ὡς γλυκυτέραν ὀσμὴν ἡμιμάραντος ἰασημα χεῖρι.
 *Ἦτον εἰς σιέφεις πιπρᾶς, κ' εἰς σιγὴν βυδισμένη, ὁπότε,
 Λούλ' εἰσελθοῦσα πιστὴ τῆ ἐπέδακε γράμμα σπουδαῖον,
 *Ὅπερ δειλὸς χωρικὸς ἄμα δούς ἀνεγώρησε τοῦτο
 Τρέμουσ' ἀπαξίει, τὸ κάλυμμα σχίζει, καὶ τοῦτα ἀνέγνω·
 » Ἄν τὴν ζωὴν τοῦ πατρός ὡς θυγάτηρ ποθῆς νὰ λυτρώσῃ;
 » Σήμερον μόνη ἔλθε εἰς τὸ Σπήλαιον τοῦ Τροφῶνιου
 » *Ὅταν ἡ νύξ τοῦ πικρῶ κ' ἐβενόχρου σιότη ἀπλώσῃ;
 » Θέλεις ἐκεῖ σπυροῦν καὶ ὀδηγίας σπουδαίας ἀκούσει;
 » Χάνεται ἡ ψυχή σου κἄν, ἂν μετ' ἄλλου τινος κλίσῃ σῆς,

» Π τὸ μυστήριον τοῦτο εἰς τρίτον ἀφρόνως κοινώσῃς·
 » Ταῦτα σοὶ γράφει πιστός, καὶ εὐγνώμων τῷ οἴκου σὰς φίλος.»
 Ἐμπλεως τότε χαρᾶς γυναιτίζει ἔμπρός τῆς Παρθένου
 λέψιν ὄλωσ θερμὴν ἀναπέμπουσα, δέξαι, ἦτις
 Ἦτον ἀγνή ὡς ἡ πρώτη ᾠδὴ τῶν ἀγγέλων, ὁπότε,
 Ἐκθαμβοὶ εἶδον πλασθέντες τὴν λάμπουσαν δῶξαν τοῦ Πλάστου.
 Ἄλλ' ὡς ἠγέρθ' ἡ ἔμπρός τῆς εἰκόνας λυγρία ἐσθέσθη . . .
 Ἰίγος δὲ τότε λεπτὸν διεκέρμασ πᾶσαν τῆς ἴνα,
 Ἰίγος προλήψεως, φέρον συνάμα δειλίαν καὶ τρόμον·
 Ὅθεν ὑψοῦσα, τὰς χεῖρας, ἀνέκραξ' ἐκ βάθους καρδίας·
 » Μῆ! Παναγία μου, μῆ! ὦ! μῆ δόσης νὰ σῶσ' ἡ ἑλπίς μου
 » Ὅπως ὁ λυγρὸς ἀντός, καὶ σεπτὸν ἐλέγημά σου, ἂν ἦνοι,
 » Ἐῶμα νὰ πῶς ὁ πατήρ, ἀντ' ἐκείνου ἄς πῶς ἡ θυγάτηρ . . .»
 Ἄν τῆ ἐφάνη ποτὲ ἔτος ὄλον ἡ φεύγουσα ὦρα
 Ὅτε τυγὼν ἤρροπόρει ὀλίγον νὰ εἶη τὸν φιλόφρον,
 Ὅλος αἰὼν τῆ ἐφάνη εἶεν ἡ ἡμέρα, διότι,
 εἶναι τὸ χρέος πολὺ ἱερώτερον πάθους καρδίας.
 Ἐβῆσθε τέλος ἡ νύξ· πλὴν ὡς ἐβῆσ' ἡ πρέκουσα ὦρα
 Μάντις κακῶν, δισταγμῆς, τὴν κατέλαβε, καὶ τις δειλία·
 Ἄλλ' ἐν γενναίᾳ ψυχῇ ἐκινᾷ μέχρι τέλους τὸ θάρρος·
 Ὅθεν κατέβη κρυφίως, κρυφίως τὴν θύραν ἀνοίγει,
 Καὶ μὲ καρδίας παλμούς τοῦ σπηλαίου τὸν δρόμον βαδίζει.
 Ἦτον ἑσπέρα ὑγρὰ, ὑστώδης προσέπνεε νόσος,
 Καὶ τ' οὐρανοῦ τὰς λυγρίας παχέια ἀπέρουπε ὀμίγλη,
 Σ τοῦ Παρθένου τὴν ὑφᾶν ἐπεκάθητο δαίμων θυελλῆς,
 Καὶ τῆς Ἰρκύνης τὸ βεῖθρον ἐγύγγυζεν ἔριπον ἐν σκότει·
 εἰς δὲ τὴν πάλιν σιγῇ ἐδυσίλωσε δούλιον, καὶ μόνον
 Ἀγριοφώνων κωνῶν ὕλακαὶ εἰς τὰ πέριξ ἀντήχουν.
 Ἐσπευδ' ἡ κόρη, κ' εἰς πᾶν ἀλλεπάλληλον τρέμον τῆς βῆμα
 Ἦ συνεχῆς τῆς πνοῆς τὸ σερμὸν τῆς ἐξήγειρε στήθος,
 Ἐφριττε' εἰς πᾶσαν σιάν, ἀνεκίρτα εἰς ἕκαστον κρῆστον,
 Ἦ φαντασία γοργῇ τῆ παρίστα ὡς ζῶντα τὰ πάντα,
 Κ' εἶχον οἱ λίθοι ψυχῇ, καὶ τὰ δένδρα κλαδία δρυκόντων.
 Αἴφνης διεκρίνε φῶς, ἀλλ' ἐσθέσθη τὸ φῶς ὡς ἐφάνη . . .
 Τότε δειλὴ ἀληθῆς τὴν κατέλαβε, φόβου δὲ ἰίγος
 Τὴν γυναικείαν ψυχῇ κατενάρκωσε, στάλα δ' ἐξαιφνης
 εἶδε, πλὴν ἴσως ἀργά, ὅτι ἐπράττε τὸ λήμμα μέγα.
 Ὅμως δὲν ἦτο καίρος, οὐδὲ πρέπον νὰ πρέψη ὀπίσω·
 Ὅθεν τὸ θυῆκτον τῆς θάρρους λαβῆσα ὡς μόνον ἀσπίδα
 Πήματι ἔκαμ' ὀλίγα, κ' ἔμπρός τοῦ Σπηλαίου ἐβρέθη . . .
 Τότε δὲ εἶδε τινὰ εἰς τὸ σκότος ἀφρόφως γιορῶντα
 Ὅστις φωνῇ ταπεινῇ τὴν ἠρώτησε » — Σὺ εἶσαι Ἄννα ; —
 » — Ναί ἢ ἀπεκρίθη δειλιῶς ἡ παρθένος, καὶ ἔτρεψε ὄλον·
 » — Ἐάβρει! καὶ μὴ δειλιῶς ἢ ἀγνώριστος εἶπεν ἐκ νέου·
 » Ἄν τοῦ πατρός σου πύθῃ τὰς βικρείας νὰ θραύσῃς ἀλύτεις
 » φίλον πιστὸν ὡς ἐμὲ, ἀκολούθησον βῆμα πρὸς βῆμα. »
 εἶπε, κ' ἐβάδιξ' ἔμπρός, κ' ὡς σκιά του κατόπιον ἡ Ἄννα.
 Πλὴν τοῦ φρουρίου καθὼς τὴ μακρὴν ἐπλησίασαν τείχος,
 Αἴφνης ὤξυν συριγμὸν ὁ ἀγνώριστος φίλος ἀφῆκε,
 Λύω δ' εὐθὺς στιβαρῇ τὴν παρθένον ἀνήρπουσαν χεῖρας,
 καὶ εἰς ἰπέα τινὰ τὴν παρέδωκαν· πέριξ δὲ τότε
 βῆμα ἠκούσθη ἀνδρῶν, καὶ ὁ δούπος τρεχόντων ἰππέων.
 Ἦ δυστυχῆς! εἰς τὴν βίαν ἀντέστη ἀντίσταται δ' οὕτω
 Ὅτε ἀσπαίρων ἰγῶς εἰς τὸ βῆμα ἀγρεύοντας λάρου,
 Κ' ἡ εἰς γαμφοῦς ἀετοῦ πτερυγίζουσα ὄνυχος πέδιξ·
 Ἦ δυστυχῆς! νὰ φωνήσῃ ἠθέλησεν, ὅμως ἡ γλῶσσα
 Ἦτο νεκρά, ἡ φωνὴ ἀπεσθέσθη, καὶ χεῖρ βωμολέα
 εἰς χαλινὸς σιδηροῦς, τὸ ὦραϊον τῆς ἐφραττε στῆμα.

Πάσγων πατήρ, ἐραστῆς τεθλιμμένος, καὶ ἄπειμον μέλλον,
 Μάχαιρα ἦτο τριπλῇ τὴν καρδίαν τῆς πλήξασα, ὅθεν
 Ἐβῆσθε πᾶσαν πνοήν, καὶ τὰ μέλη τῆς κίνησιν πᾶσαν.
 Τότε σφοδρὰ καταιγίς μ' ἀστραπᾶς καὶ βροντὰς ἐξεβράγη,
 Κ' εἰς τὸ ἀπαίσιον φῶς τῶν δεινῶς καλαιόντων στοιχείων
 Ἐβῆσθε μ' ὄψιν ὠχρὰν καλπαζόντων ἰππέων ὄμαδα,
 Κ' ἔλεγεσ ὅτι κακοὶ τῆς κολάσεως δαίμονες ἦσαν.
 Ὅτε δ' ἡ Ἄννα συνῆλθεν, εὐρέθ' εἰς τὸν Πύργον τῆς Πέτρας,
 Καὶ παρ' αὐτῇ πνευστιῶντα τὸν ἄρπαγα εἶδ' Ἀντιωνέλλην·
 Σπικρῆζικάρδιον τότε φωνῆν ἡ ἀθλία ἀφῆκε,
 Κ' ὡς ἀνεμῶν ὠχρὰ ἦτις κλίν' εἰς πνοὴν ἀπαρτιοῦ
 Κλίνασα τὴν κεφαλὴν τὰς αἰσθήσεις τῆς ἔχασ' ἐκ νέου.
 Τὴν δ' ἐπιούσαν φωνὴ διεδόθη καθ' ὅλην τὴν χῶραν
 Ὅτι τὴν κόρην τοῦ Λάμπρου λατρεύων ὁ Τούρκος Τοπάρχης
 Τὸν μὲν πατέρα αὐτῆς ἐφυλάκισεν, ὅπως ἐνκόλωσ
 Τὴν θυγατέρα ἀρπάσῃ· αὐτὴν δὲ κρυφίως ἀρπάσας
 εἶχεν εἰς δῶμ' ἀφανῆς γυναικῶνος καλῶς κεκλεισμένην.
 Ὁ πονηρὸς ἔνατός δι' ἀνθρώπων ἐσάλπιζε ταῦτα,
 Ἦ νὰ ἀποφύγῃ τὴν πρώτην τοῦ Φλώρου ἀκάθικτον βίαν,
 Ἦ νὰ ἐβλήθῃ αὐτὸν εἰς βεβαίον κινδύνου παγίδα,
 Ἄν τοῦ Τοπάρχου θρασὺς νὰ βιάσῃ τὸν οἶκον τολμήσῃ·
 εἰς δὲ τὴν Τούρκον ἀνήγγειλεν ὅτι » μὲ Ὀλίφιν μανθάνει
 Συκοφαντίας αἰσχρὰς ὑπὸ Φλώρου τινὸς συβραφείας,
 Καὶ ἀναφέρων αὐτὰς τὸν προέτραπ' ἐντὸς τοῦ δικαίου·
 Μῆστρα νὰ λάβῃ σκληρὰ κατ' ἀπίστου τοσοῦτον ἀυθάδους.»
 Ἐτρέξ' ὁ Φλώρος μαθὼν τὸ συμβᾶν, εἰς τὸν οἶκον τῆς Ἄννης
 Ὅπου ἐβῆνον πιστοὶ ὑπηρέται, πολῖται, καὶ φίλοι·
 εἰς παρομοίαν πληγῆν ἡ καρδία του μόλις ἀντέχε,
 Πλὴν ἐσιώπα δακρῶν—Ψυχῇ ἀγαθὴ καὶ γενναία
 Χέει μὲν δάκρυ θερμὸν, πλὴν σιγᾷ εὐγενῶς λυπομένη.—
 Αἶμα δ' ὡς Τίγρις διψῶν, κ' ὑπὸ λύσσης τὴν χεῖρα του δάκνων,
 Ἐπλαστ' ὀλέθρου σκηνῶς ἐκδικούσας πατέρα καὶ κόρη,
 Κ' εἰς τὸν Τοπάρχον φρικτὸν προητοίμαζε τέλος, ὁπότε,
 Τράμμα ἀνέγνω σταλὲν ἐκ τοῦ Πύργου τῆς Πέτρας, τοῖόνδε.
 — » φίλος ἀρχαῖος πρὸς σὲ τὸν ἑταῖρον καὶ φίλον τοῦ γράζει·
 » Ἄν τὴν μνηστῆν σου ζητήσῃ, εἴν' ἐδῶ εἰς τὸν Πύργον Ἰερουσόσα,
 » Ἄν νὰ τὴν λάβῃς ἐλθῆς, μὲ ὀλίγους μὴν ἔλθῃς ὀπλίτας,
 » Ἄν τὴν ζωὴν σου πύθῃς, φύγ' ὡς λάβῃς τὸ γράμμα μου τοῦτο.»
 Ταῦτ' ἀναγνούς πρὸς ὀλίγον ἐμβρόντητος ἔμεινεν· εἶτα
 Ὅπλα φορέσας χροσᾷ, καὶ καμπύλην κρημάσας ῥομφαίαν
 Ἐξῶ τῆς πόλεως πάσῃ σπουδῇ ἀκωλύτως ἐξῆλθε.—
 Τούρκων πληθὺς μετ' ὀλίγον ἐξήτει τὸν Φλώρον εἰς μάτην.

Γ.

Ὅρ' ὄψηλά τῆς Ἑλλάδος! προπύργι' ἀνδρῶν ἐλευθέρων!
 Τὴν ὑπερήφανον, στέμμα νεφῶν κεφαλῇν σὰς σταλίζει,
 Καὶ ἐξ αὐτοῦ καταπίπτουν φλογῶν, ἡ χιόνων σινδόνας!
 Ἄλλοτε πᾶσα πηγὴ σὰς, καὶ πᾶσα ῥάγισ καὶ πέτρα
 Ἦτο θεοῦ, ἢ θεᾶς αὐτοποίητος τόπος λατρείας!
 εἰς τὰς κοιλάδας νυμφῶν λευκοφόρων ἐσκήρτα χορεῖα,
 Καὶ τοῦ Πανός ὁ αὐλὸς τὴν ἠγῶ τῶν παρὰγγίων ἐξῆπνει.
 Τοῦ Θεανθρώπου, πλὴν ὡς ἐξηπλόθη ἡ ἀμώμιος πιστίς
 Ἐσθυσαν ὄντα, πλαστὰ, ὡς τὰ σκότ' εἰς ἀκτίνας ἡλίου·
 Κ' ὅταν ἡ ἄλλοτε ἔδρα σοφίας καὶ φίλη Πατρίς μου·
 Ἐκυψε δούλον αὐχένα εἰς σμήνην βαρβάρων ἀπίστων,
 Ἐβησμονήθ' ἐντελὸς ἡ παγκόσμιος φήμη σὰς τότε,
 Κ' εὐρον οἱ λύκοι ἐντὸς τῶν δρυμῶν σὰς ἀτάραχον βίον.
 Πλήγμ' εἰς τοὺς λύκους αὐτοὺς ἠναγκάσθη κ' ὁ Ἕλληνας νὰ ζήσῃ!

Κι' ὅτε τυράννων σκληρῶν τὸν ἀπώθει τὸ ἄγριον ἦθος,
 Ὃτε ὁ Τούρκος τῷ ἥρωϊ πλοῦτον, γυναικας ἢ τέκνα,
 Ὃτε οἱ γόοι του μάτην ἀντήχουν εἰς πρόθυρ' ἀργόντων,
 Τὴν κοινοῖαν κικρῶς κατηρῆτο, καὶ δρᾶττων τὰ ὄπλα
 Ἴημε θάνατον, μίσος, καὶ αἷμα, καὶ ἔζη ὡν κλέπτει·
 Ἰῆς ἀδικίας ἐχθρὸς, δὲν ἠδίκει ποτὲ τὸν πλησίον,
 Ἐνδοξὸν ἐπιπτε ὄμμα ἐνίστε, ὅμως πρὶν πέση
 Μὲ τὴν ῥομφαίαν δικάζων, τὸ δίκαιον εὔρισκε μόνος.
 Ἄνδρες τοιοῦτοι πολλοὶ εἰς τὸ πῦρ τῶν μαχῶν ἐντριφῶντες,
 Καὶ τῶν ἀρχαίων ἠρώων τὸν βίον βιοῦντες, κατεῖχον
 Τοῦ Παρνασσῶ τὰ βουνά, τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ Πίνδου, τῆς Ὀσσης·
 Κ' ἦσαν αὐτῶν μακρηταὶ οἱ τὴν φήμην ἐγείραντες Ἄρει·
 Τῆς Καλογριάς ὁ παῖς, οἱ κλεινοὶ Ποτίζαράϊ, καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ Ἐλικῶνος τὰ δάση χρυστάλλινοι κρήναι δροσιζοῦν,
 Ὄπου πτηνὰ κελαιοῦν, καὶ ἀκμάζει αἰώνιον ἔαρ,
 Ὄπου ἀγχιμῶν ὁ ποιμὴν τὴν φλογιῶδη του δίψαν προῦνει.
 Μίαν δ' ἰσχυρίαν ἀγίην, ἀγίην τρίτην ἀφ' οὔ ἀνηραγῆ
 Ἢ χρυσοπλόκαμος κόρη τοῦ Λάμπρου, παρά τινα κρήνην
 Κυκλιω ἐκάλητο δεικνὴ λεόντων γενναῖοι ὄπλιται.
 Ἦθος ἀγέρωχον, κίβη μεγάλη, καὶ λάσια στέρνα,
 Ὄπλα ἐπίχρυσα, βλέμμα φλογιώδες, ὑπῆρχον ἐνδείξεις
 Ὅτι οἱ πάντες ἀνήκον εἰς σπεῖραν ἀνδρῶν ἐλευθέρων,
 Οἵτινες ἦσαν τῶν Τούρκων τὸ φρόνητρον, κ' ἔζων εἰς ἔρη.
 Ἐνιστολοῦντο οἱ μὲν τὰ λαμπρά των καθαίροντες ὄπλα,
 Ἄλλοι δ' ἀρνία καλὰ, ἔς ὄβελους ἐλατίνους ἐπέριον,
 Πλείστοι ἐδῶ κεχρῆνότες διήκουον γέροντος, ὅστις
 Προγενεστέρων κλεπτῶν διηγεῖτο τὰ ἔνδοξα ἔργα,
 Κι' ἄλλοι, ἐκεῖ, ἐτραγῶδων τὸν θάνατον φίλου κ' ἐταίρου.
 Μόνος δ' ἐκάλητο εἰς, πρὸς κορμὴν πυκνοφύλλου ἐλάτης,
 Νέος, ξανθός, ὑψηλός, ὠχροπρόσωπος, ἔγων τὰς χεῖρας
 Ἰτασσομένης, καὶ ἦθος ἐκφράζον εὐγλωττίας τὴν θλίψιν,
 Ἰψὸν ἐνίστε ὄμμα ὀργίλον ἐπὶ τοῦ ἡλίου
 Ἰς ν' ἀδερμόνει, διότι βραδείως ἐχώρει, κι' ἀκίητα
 Μία ἐκείνου ἀκτίς τὸ ἐπίσης φωσφόρον του βλέμμα·
 Τὴν κεφαλὴν του δὲ στένων ἐνίστε ἔκλινε πάλιν
 Ἰς τις ἂν ἦτο εἰκὼν βαρῆλειος τύπος τῆς λύπης.
 Ἦχον' ἀκτίνας θερμῆς μεσημβρίας ὁ ἥλιος βαίνων
 Ὃτε ἀντήχου' ἄξιος συρίγματος ἦχος, κ' ἠκούσθη
 Ἄνω τῶν βράχων φωνῶν ὁ σκοπός, ὅτι τρεῖς ὄπλαφόροι
 Φθάντες ἀπὸ Κικλαίωνος δρομαίως, ἔζήτουν τὸν Φιλῶρον.
 Εἰς ἀγγελίαν τοιαύτην ὡς εἰς ἀνηγέρθησαν πάντες,
 Καὶ παρετάχθησαν κύκλω τοῦ νέου αὐτῶν ἀρχηγέτου·
 Ὃ δ' ἐγερθεῖς, ὡς ἐξ ὕπνου νηδύμου, π νὰ ἔλθωσιν! » εἶπε.
 — » Τίς μὲ ζητεῖ ἀπὸ σῆς; — » Ἀρχηγέ μου ἐγὼ σὲ ἐκάλουν·
 » Μ' ἐπεμψ' ὁ Λῆμος πρὸς σέ. — » Τί ἀγγέλλει; — » ἠτοίμασε πάντα·
 » Μόλις ἐν μέσῃ νυκτὶ ἡ ἡμίκυκλος δύστη σελήνη,
 » Μεθ' ἑκατὴν ὄπαδων θέλει φθάσ' εἰς τὰ πέριξ τῆς Πέτρας,
 » Ὄπου πυκνὸς καλαμῶν ὡς σημεῖον δ' ἐν μέσῳ τῆς λίμνης
 » Τρεῖς ἀλιέων πυραὶ, καὶ γλαυκὸς ἀποτρόπαιον ἄσμα. »
 » — Ἔγχε! » — Ἦλθον, Φιλῶρε, σκληρὸν μοὶ ἐπέβαλ' ὁ Λῆμος καὶ ἦκον
 » Ἀγγελῶν πέμψας μ' ἐδῶ· εἰς πολέμου με εἶδε, νομιζῶ,
 » Τρεῖς δ' ἐβδομάδας ἀργὸς τὸ πυρόβολον οὗτ' ἐπὶ κάπρον,
 » Οὗτ' ἐπὶ λυκὸν δρυμῶνος ἐκέκωσα, κ' εἶμ' ὡς ἠρίων
 » Λούλον εἰς αἰσχρὸς δεσμά, τὰ δεσμά πλὴν κινδύνου δάκνον,
 » Λάβε κ' ἐμὲ μετὰ σοῦ ἂν σκοπέυης πρὸς ἔργα κινδύνου,
 » Κ' ἴσως ἰδῆς με χαρὰν τὴν ἀπτόητον τόλμην τοῦ Μάρκου. »
 » — Δὲν ἀποβάλλω ποσὶς, εἶπ' ὁ Φιλῶρος, γνωστὸν μοι ἀνδρεῖον·
 » Ἴδιον δ' εἶναι ἀνδρῶν, καὶ πρὸ πάντων τιμὴ τῶν Ἑλλήνων.

» Κλέος ἐν μέσῳ μαχῶν νὰ ζητοῦν, καὶ νὰ πίπτουν ἐνδύξως.
 » Μάθε πλὴν, Μάρκε, δεινὴ συμπλοκὴ ὅτι θέλει ἀνάψει·
 » Ἦρπασ' αἰσχρὸς ἔνετός τὴν καλλίκομον κόρην τοῦ Λάμπρου,
 » Κ' ἦτον αὐτὴ ἡ μνηστῆ, ἡ χαρὰ, κ' ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μου.
 » Τώρα εἰς ταίχη στερεῶ, ὡς εἰς φρούριον, κρύπτεται Πύργου
 » Ἐχων φρουροὺς μισωτοὺς ἐκ Δαυλίδος, ἐπὶ τῶν, κ' Ἀραχούδας·
 » Ἐχομεν πλὴν καὶ ἡμεῖς ὡς ἀσπίδα τὴν τόλμην καὶ πείραν,
 » Ἐχομεν κέντρα τιμῆς, τὴν ψυχὴν ἐκκινῶντα εἰς νίκην,
 » Ἐχομεν ἕνα θεόν, αὐστηρὸν τιμωρὸν τῆς κακίας.
 » Ἰπαγε τώρα! καιρὸν ἀναπαύσεως ἔχεις ὀλίγον,
 » Κι' ὅταν νυκτώσῃ, γενοῦ συνοδίτης κ' ἐταίρος πολέμου. »
 Ὃτε δὲ κλίνας λαμπρὸς πρὸς δυσμάς τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος
 Νέφη ἐγένετο χρυσὰ τελευταίας τοξεύων ἀκτίνας,
 Κ' ἐδίδο βόθρου χροιάν ἔς τὰς λευκάς τῶν ὀρέων χιόνιας·
 Ὃτε ἡ νύξ σκυθρωπὴ, τὰ πτερά της ἀνοίξασα, ἦλθεν,
 Μήτηρ αἰγῆς ἱεῶς ἀστερόστικτον φέρουσα πέπλον,
 Ἄνδρες εἰς μάχας δεινοὶ μ' ἀργυρῶ, καὶ ἀστράπτοντα ὄπλα
 Ἐκ τινος περὶξ δρυμοῦ τοῦ τερικνοῦ Ἐλικῶνος ἐξῆλθον.
 Ἄν τὴν καλὴν των μορφήν, καὶ τὸ σπευδὸν των ἔδωκεπε βῆμα
 Ἐλεγεσθε παιδρὸι εἰς ἐταίρου πορευόμενοι γάμον,
 Ἐλεγεσθε πτερά τοὺς ἄκεις των στολίζουσι πόδας,
 Ἐλεγεσθε ὅτι δρυμὸν ὡς ἱεράκεις λάβουσι πρὸς ἄγρον·
 Τρέχοντες δ' οὕτως ἐντὸς τῆς νυκτίας εἰσῆλθον ὀμίχλης.
 Ἦτον ἐσπέρα τερπνὴ τῆς σελήνης ὁ ἦμισος δίσκος
 Ἐρρίπτ' ἀκτίνας ὠχρὰς, αἰσθημάτων κ' ἐρώτων ἀκτίνας·
 Ζέφυρος πνέων ἠδὺς εἰς τὰ δένδρα ψιθύριζε μόλις
 Φέρον ἀρώματα ὕμνου, τευκρίου, ροδῆς, κ' ἠδυόσμου·
 Ἦν ἱερὰν σιωπὴν μονοτόνως διεκοπτ' ὁ γρούλλος,
 Καὶ νυκτιλάλων πτηνῶν οἱ μακρόθεν ἐρχόμενοι φύσσοι·
 Τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ οἱ ἀδάμαντες ἤστραπτον ὄλοι,
 Κι' ἀντανεκλῶντο ἐντὸς τῶν ὑγρῶν τῆς καλῆς Κισσαίδος,
 Σπινθηροδόλον δ' αὐτῆς τὸ γλαυκὸν ἐλαυθυμύριζε κύμα
 Ἐ τὴν γλοηφόρον της ὄχθη, ἐν ᾧ πρὸς τὸ πέραν ἠρέμει·
 Ὁ Παρνασσὸς κ' Ἐλικῶν παρακαίμεν ὀμοιάζον δύο
 Γίγαντας νεφροστερεῖς κοιμωμένους ἐν μέσῳ γαλήνης,
 Ἦς τὰ πλευρά των πυραὶ διακρίνοντ' ἀγρύπνων ποιμένων,
 Ἢ πυροδόλον ἀστράπτων κ' ἠχὸν τολμηροῦ νυκτοθήρου.
 Ἰστατο μόν' ἡ θυγάτηρ τοῦ Λάμπρου πλῆσιον θυρίδος
 Τὴν δροσερὸν τῆς ἐσπέρας ἄερα ποιοῦσα· ἡ λύπη
 Ἦχε μαράνει τοῦ θεοῦ της κάλλους νὰ εὐχρῶσα ρόδα,
 Ἦχε κοραλλίζοντα χεῖλη ἢ κάθειρξις εἶγεν ὠχρᾶνει,
 Ἦχε τὸ δάκρυ βλεμμάτων πυρίνων θαμβῶσαι τὴν λάμψιν.
 Ὁ τορνευτός της βραχίον ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν της,
 Ἀτημελήτως ἔς τοὺς ὄμους χρυσόχρους κατέπιπτε κόμη,
 Ἦτο δὲ ζωσα εἰκὼν ἀθωότητος μέγα πενθοῦσης·
 Πρὸς τῆς ὑγρᾶς Λεβαδίας τὴν γῆν εἶχε στρέψει τὸ ὄμμα,
 Ὃπου κατέλιπεν ὅ,τι ἔς τὸν Κόσμον παμφίλτατον εἶχε,
 Στένοσα δ' ἔλεγε· « Πάτερ, τί γίνεσαι! Φιλῶρε, ποῦ εἶσαι; »
 Ὁ ἔνετός κατ' ἀρχὰς ἐφαντάσθη τὴν βίαν ὡς μέσον
 Ἐπιτυχῆς τοῦ σκοποῦ του· πλὴν εἶδα λυσοῦν ὁ κακοῦργος
 Ὃτ' ἐκοπία ματαίως στρατήγημα τότε ἀλλάξας
 Ἀλωπεκῆν ἐνεδύθη, καὶ πρᾶον, κ' ἐράσιμον ἦθος.
 Ἄλλ' ἡ παρθένος εἰς βίαν ἀντέταξ' ἐπίμονον τόλμην
 Θρήνους, κραυγὰς, κ' ἀπειλάς· τὴν πυρίνην δὲ γλώσσα τῶ πάλου·
 Περιεφρόνει αἰγῶσα, ἢ λόγους δριμεῖς ἐκφωνοῦσα.
 Ἦχον δ' ἐλπίδας ἀμφότερ' εἰς μόνον τὸν χρόνον. « — Ἐκείνος,
 (Ἐλεγε ὁ ἄσπας) ψυχὰς ἀγαρώχους δαμάζει. » — Ἐκείνος,

« Εὐλο, ἀφρότως, ἀπὸν τοῦ κακούργου τὸ μέγιστον Πύργον,
 » Πῶν μᾶς ἰδῆ ἢ ἀγῆ, νὰ ἰδῆ ἐρειπίων σωρείαν »
 Εἶπε, καὶ μόλις αὐτὸς τὸν πτερόεντα ἔπαισε λόγον
 Πέρι ἐρείπῃ ἢ γῆ, καὶ ἀπὸ ἑλαστον θάμνον καὶ πέτραν
 Ἰλῶσσα ἐξῆλθε πυρὶς, τοῦ θανάτου πικρὰ ἀγγελία.
 « Ὅταν κρυβεὶς βορῆς νέτη μαῖρα σωρεύη κροσσένων,
 Τάτταν αὐτὰ ἀντικρὺ τῶν νερῶν βετέλλοντο; Νότου,
 Πάλη ἀνάπτει δεινὴ μετατὸ ἀδυσάστον σταχείων,
 Βρέμων βρονταί, σελαιγῶν ἀστραπαί, κεραυνοὶ ἐπισκήπτουν,
 Καὶ ὅλη ἡ φύτις εἰκὼν εἶν' ἰδέσθην καὶ τρέμου, καὶ φρίκης·
 Πάλη φρικτωτέρη αὐτῆς τῆς εἰκόνας ὑπῆρχεν ἡ μάχη
 Ἦτις ἀκήρητ' ἐλάστη βολῆ βροντεροῦ πυροβόλου
 Ἰσείει μίαν ζωὴν, ἐθανάτωνεν ἕνα ἀνδρείον.
 Ἦτις τὸ λῆμα σφοδρῶς προχωρῶν νὰ προσάλλῃ τὴν πύλιν,
 Καὶ ἔθρου' ὁ Μάρκος κτυπῶν τὰς θυρίδας τοῦ Πύργου εὐστόχως·
 Ἦτις δὲ ταχὺς ἀετός, πανταγῶρον ἐπέτα ὁ Φιλῶρος
 Λιδῶν σοφῆς προσταγῆς, νοσητῶν, παρατρύων, καὶ θύρεξτων.
 Πῶρ ἐν τοσοῦτῳ πυκνῶν καὶ τοῦ Πύργου ἀντέταξαν ἄνδρες,
 Καὶ τις ἐξῆλθε φωνὴ διακρίνετο μέση τῶν κρότων
 Τάσσουσα δῶρον πολλὰ, βλασφημοῦσα βροχίως συνάμα.
 « Ἐλάτω ἤδη μαγλοῦς εἰς τὴν πύλιν οἱ πέριξ τοῦ Λήμου·
 Καὶ ἔνδον ὁ Τίτας ἠκούσθη φωνήτας — «Κλονεῖται ἡ πύλη! »
 Ὅτε ταχὺς ὡς δορκὰς ἢ κακὴς ἔνετός καταβρίπτει
 Αἰῶνος μεγίστους, καὶ σφαίρας, καὶ μύλοδον, καὶ ἔλαιον ζέον,
 Καὶ ἔπεσον τότε νεκροὶ οὐκ ὀλίγοι· ἀλλ' ὅμως ὁ Λήμος
 Ἠέων ἀγῆν, καὶ κηδῶν ὡς οἰστρήλατος Τάδρος τοῦ Λήμου,
 Ἐκράξε· — « Λεῦτε ἡμᾶς ὡς ἀρμήσσομεν τέσσα κινδύνου!
 » Κεῖν' ἐντροπή εἰς ἡμᾶς ν' ἀπρακτώμεν ἐνώπιον θύρας,
 » Καὶ ὁ δεξιὸς Ἴταλὸς νὰ καγγαλῆ ὑπίσω ἐκείνης.
 » Λάβωμεν λίθους βαρεῖς, καὶ συγχρόνως ὡς βίβωμεν πάντες!
 Εἶπε, καὶ ὡς ἐν βίπῃ ἐξηγόντισαν λίθους ὀγκώδεις·
 Λοῦκος δ' ἠγέρθη πολὺς, καὶ ἡ πύλη μὲ πάταρον μέγαν
 Ἦδον κατέπεσ' αὐθὺς ἰσχυρὰ δὲ μεγάλαι θυρίδαι
 Τότε ἀντήχησαν πλὴν, ὡ ματαῖα γὰρ! πύλη ἄλλη
 Ἦσαν τῆς πρώτης, τὴν δίδον ἔρατται ἐτι ὡς ταίγος.
 Ὅμως φρεγγὺς στερεὴς μία πύλη πρὸς τούτους δὴν ἦτο!
 Τούτω νοήσας κελῶς, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφουρτῶν βλέπων
 Ὁ πονηρὸς ἔνετός, διακόπτει τὸ πῦρ τοῦ πολέμου,
 Πύλων εἰς πρῶτον βουλήν, πιθανῆς σωτηρίας ἐλπίδα·
 Λοῦς δ' εἰς τὸν Τίταν κρυφῶς προσταγὰ, μὲ φωνὴν θηρολάϊνον
 Ἦδον θυρίδας μικρὰς πρὸς τοὺς κάτωθεν ἔλαξε τάδε·
 — « Τὶ μὲ τοσοῦτους ἐδῶ ληστρικῶς ἦλθε, Φιλῶρε ἀνδρείε;
 — » εἶλω τὴν κόρη τοῦ Λάμπρου! » — Καλῶς σοὶ τὴν δίδω ἀμέμενος. »
 — « Εὐλο καὶ ἐκείνη, καὶ σέ! » ἀγερόχως προσέθηκ' ὁ Φιλῶρος·
 — « Ὅστε ἐκείνη, λοιπὸν, οὐτ' ἐμὲ θέλεις ἰδεῖ ποτέ σου,
 » Εἶπ' ὁ πανούργος· ἀλλὰ κεχηρὸς μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῆς
 » Θέσφα ὅπως λαμπρὴν ... καλὴν νύκτα! καὶ μὴ ἐξοιδεύης
 » Τόσον καλὸ τὰς βολὰς, ἐν ᾧ τόσον ἐνταῦθα σπανίζουσιν. » —
 Εἶπε, καὶ γέλωσ ὡς διεδέχθη τὴν εἰρωνικὴν λόγον·
 Καὶ ἐθαμβοὶ μὲν οἱ πολλοὶ ἐπίωπον τὰ ὄπλα κρατούντας
 Ἰσπίστον δ' ἐξῆλθε βλέμμα γογγύτας ὁ Λήμος, καὶ ὁ Φιλῶρος
 Ἦδον σπῆθη τινὲ προσεδόκα· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον
 Ἦδον δυσώδεις κτυποὺ ἀνηγέρθη ἐπάνω τῆς στέγης,
 Ἦδον ὡς κάσμα νυκτός, ὑψηλῆ ὡς παλώριος γίγας,
 Καὶ λαμπρῶν ζωηρὰ τὰ κενὰ τῶν θυρίδων ἐπλήθυνον.
 — Κτυπὸ ὁ Πύργος! ἀνέκραξαν πάντες » Ἐκάη ὁ Πύργος! —
 Τόσον ἀνέλπιστος ἦσαν ἡ πρῶτος ἐκείνη, καὶ τόση
 Ἐκπληξὴν ἤγειρεν, ὅσοι, πρὸς ὧρον ἠθέρει ὁ Φιλῶρος

Τὶν' ἀνέπεσε ἡ τὸ πῦρ ἀδηφάγον ἐν τούτοις προύχουσαι·
 Κόρης δ' ἠκούσθη φωνὴ μετ' ὀλίγον ὀπίσω τῆς πύλης,
 Ἦτις ἔπειτα ἐξῆλθε τοῦ Πύργου, καὶ βήματ' ἀνθρώπων.
 Σπασμῶν ὡς ἀπὸ αὐτὴν ἀνεσκίρτησεν τότε ὁ Φιλῶρος,
 Καὶ ἀπειλοῦν μὲ τὴν χεῖρα, φωνὴ στενωπῶν προσεῖπεν·
 — « Ὅστε τὴν σέρψην αὐτὴν, οὐτ' αὐτὴν τὴν χαρὰν θὰ σ' ἀφήτω
 » Τοῦ ν' ἀποβάη μ' ἀγγέλου, παγκάκιστε δαίμων τοῦ Ἄδου! »
 Ἦρκεσαν δὲ πρὸς τὴν πύλιν οἱ πάντες ὡς χειμαζόμενοι τότε,
 Ὅστις ἀπ' ὄψ' ὑψηλὰ μὲ βοῆν καὶ βροντὰς καταβαίνων
 Λένδρα, καὶ βραχίους τραχεῖς εἰς τ' ἀφρόδη του κύματα σύρει.
 Ἰσοπαλα, ζιζη, λακτίσματα, ὄπλα, πελέκεις, καὶ λίθοι
 Δίκην γαλάζης πυκνῆς εἰς τὴν θύραν ἐπέσκηψαν, ἦτις
 Ἔπεσ' ἐντός, εἰς μυρία Ἰλασθεῖσα τεμάχια ζύλων.
 Πρῶτος εἰσῆλθε ξιφῆρης ὁ Φιλῶρος φωνάζων τὴν Ἄνναν,
 Ἔπειτα δ' ἄλλοι πολλοὶ ἀνοσβητες εἶήτων τοὺς ἄνδρας·
 Πλὴν δὲν εἶραινεν' οὐδεὶς, οὐδεμία φωνὴ ἀπεκρίθη . . .
 Μόνον σανιδῶν τριγμὸς καιομένων ἤκουετο, μόνον
 Κυμανομένης τυρῆς αἰ μαινόμεν' ἐσύριζον γλώσσαι,
 Καὶ εἰς τὸ τρέμον των φῶς διεκρίνοντο βεῖθρα αἱμάτων,
 Καὶ ὠχροπροσώπων νεκρῶν ἢ ἀγρία καὶ ἀπαισίος ὄψις.
 Στόνος πλὴν αἴφνης βαρὺς πρὸς τὰ κάτω τοῦ Πύργου ἤκουσθη·
 Τρέξαντες τότε ἐκεῖ, στρατιώτην ἐκπνέοντα εἶρον,
 Ὅστις τὴν χεῖρα ὑψῶν, καὶ δεικνύων ὑπόγειον πύλιν·
 « — Ἐφυγον, εἶπ', ἀπ' ἐκεῖ οἱ σκληροὶ, καὶ μὲ ἔφησαν μόνον. »
 Ὁ πονηρὸς ἔνετός τῶν κινδύνων τὴν ἄραν προσβλέπων,
 Εἶπ' ὑπογείου ἐξόδου ἀγνώριστον θύραν, ἀπ' ὅπου
 Λάθρα ἐξῆλθεν αὐτός, καὶ ὁ Τίτας, καὶ ἡ Ἄννα, καὶ οἱ ἄλλοι,
 Καὶ ὅταν ὁ Φιλῶρος τὴν θύραν ἐξείαζεν ἔρευγ' ἐκείνος.
 Ἄδημονεῖ κνηγός, ἂν εἰς μάτην δορκάδα διώκῃ·
 Ναύτης θρασύς βλασφημεῖ πρὸς μαινόμενον κύμα παλαιῶν·
 Ὅμως ἐρῶσα ψυχῇ, ἂν ἐκδέκησιν ἀσπιδων κνή·
 Ἄποτυχούσα λυσσῆ, καὶ ὡς λέων πεινῶν ἀγριοῦται.
 Εἰς παρομοίαν δεινὴν καὶ ὁ Φιλῶρος περίστασιν ἦτο·
 Δάκνων τὰ χειλῆ, ἐφόρμησ' ὡς βέλος, καὶ ἐξῆλθε τοῦ Πύργου,
 Καὶ εἰς τὴν ἰδὼν τῶν ἐπιθῶν ὡς μαινόμενος ἔτρεχεν, ὅτε
 Πέριξ ἠκούσθη κρυτοῦν τὸ βαρύβρομον ὄπλον τοῦ Μάρκου . . .
 Εἶχον οἱ ἄλλοι ἐμῆ εἰς τὸν Πύργον νὰ ἐμῆ ξιφῆρης
 Ἔτοιμος ἦτο καὶ ὁ Μάρκος, ὁπότε ἀκούη πλησίον
 Λοῦπον τρεχόντων ἀνδρῶν, καὶ χρεμέτισμα ἔπικον μ' ὀλίγου
 Τότε πετῶ ὑπαδούς πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ βλέπει
 Εἰς τῶν ἀστέρων τὸ φῶς, ὡς σκιάς ἀμφιβόλους, ὀπίτας
 Φεύγοντας· ἔριππον δὲ οὐ μακρὰν πρὸς τὰς θήβας νὰ τρέγῃ.
 Καὶ ἄλλον κατόπιν ἐκείνου κρατούντα λευκὸν τι ἐμπρός του.
 Ἦτον ὁ Τίτας ἐκείνος, καὶ ἐκράτει ἐμπρός του τὴν Ἄνναν
 Ψυχοβραχέουσαν καὶ ὠχρὰν ὡς τὸν εἶδ' ὁ ἀτρέπυτος κλέπτης,
 Τρέχει κατόπιν αὐτοῦ καὶ ὅτε ἦλθε πλησίον ἀρκούντως,
 Τὸ πυροβόλον ὑψοῖ, γονατίζει, κτυπᾷ, καὶ ἡ σφαῖρα
 Τὴν κεφαλὴν διαβλά τοῦ ἀκτύπου ἐπικου, καὶ πίπτει
 Ἰσπίτος καὶ ἰσπίτος εἰς σωρὸν ἐν τῷ μέσῳ συνέρων κονίσις.
 Ἦτις ὁ Μάρκος, λοιπὸν, τὴν μνηστὴν νὰ λυτρώσῃ τοῦ Φιλῶρου,
 Πλὴν, ὡ ματαῖα ἐλπίς! τοῦ κακούργου ὁ ἀξίος δούλος
 Ἐχων ἐπιτην ἐντολήν καὶ τὸν κίνδυνον βέβαιον βλέπων,
 Ὅτις γυμνασμένος φανεὺς ἐκβαλὼν ἐγγχειρίδιον, πλήττει
 Μέσον καρδίας σκληρῶς τὴν ἀθῶν κρυβέναν! . . . Ἀρεῖται
 Τότε λεπτὸν στεναγμὸν ἐντελεῖς ἐνελερόθη ἐκείνη,
 Καὶ ἔκλιν' ὡς κρένον, ὅπταν θανάσιμος κάμψη τὸ τρώγει.
 Πρὸς δὲ τὸν Μάρκον ἐλθόντα δεικνύων ὁ Τίτας τὸ πτώμα·

— « Λάξε την, εἶπε, πικρὸς μειδιάσας, ἀΐξει τὸν κόπον! »
 — « Λάξε και σὺ! » ἀπεκρίθη ὁ Μάρκος, κ' ὑψώσας τὸ ξίφος
 μίαν πληγὴν τῷ κατέφερε μίαν, πλὴν ἔπεσ' εἰς δύο
 Κρέατος μέρη σικπρά, ἀναβλύζοντα αἶμα ἀχνίζον.
 Ἐβρασε τότε κί' ὁ φιλότροπος παράφορος, ὅστις ὡς εἶδε
 τὸν ἀγγελοῦ του νεκρὸν, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς του σθεσθεῖσαν,
 Πρῶτον μὲν ἔμειν' ἐμβρόντητος· εἶτα συμπλέξας τὰς χεῖρας,
 Κ' εἰς οὐρανὸν ἀνοψῶν ἐτοιμώδασκε ὄμμιν— « Πῶς μου!
 » Πῶς κατ' ἐμοῦ ἢ τῆσάυτη ὀργή σου; ἐρώνησε· κλίνε
 Ἐπειτα γόνυ πλησίον τῆς Ἄννης προσέβηκε κλαίων
 — « εἰ τῶν ἐλπίδων μου ἦλι' ἐσ' ἐσθίας, κ' εἰς πάντας μ' ἀρίστεις!...
 » Ἄγγελος ἦτον ἄγνος ἐκ τῶν θεῶν ταχυπόδων ἡραπέτης,
 » Κ' εἰς οὐρανὸν τὴν πρῶτην πατρίδα σου πάλιν ἀπέπηξε!...
 » Μ' ἄφρατες μίνον νὰ ζῶ εἰς τὸν Κόσμον, καὶ Κόσμος μου ἦτον,
 » Κέντρον τῶν πόθων, φυγὴ τῆς φυγῆς μου, παρὼν μου καὶ μέλλον...
 » εἰς τῶν στανῶν παρειῶν σου τὸ κάλλος ὄργων τὰ ῥόδα,
 » Ὡς τοῦ βλέματός σου τὴν λάμπιν ἀπέσβην' ἢ λάμπει τῶν ἀστρῶν,
 » εἰς τῆς φωνῆς σου τὸ μέλος ἐσίγα ὁ ζέφυρος στενῶν,
 » εἰς τὴν ἡμέραν προσέθετες φῶς, εἰς τὴν νύκτα γαλήνην,
 » Κ' εἰς τὴν φυγὴν μου πυρὰν εὐγενῶν αἰσθημάτων ἀνήπτες.
 » Τώρα κατόπιν σου τρέγων τοῦ τάφου τὰ σκότη θά στίσι,
 » Καὶ ὡς Μαίον ἀύγην θά σὲ ἴδω ἐκ νέου ὄρσιαν·
 » Πλὴν τοῦ φρονέως σου πρῶτον μὲ λύτταν θά πῶ τὸ αἶμα,
 » Κί' ἂν εἰς τὸν Ἄδην αὐτὸν καταβῆ μεταξὺ τῶν δαιμόνων. » —
 Ἐλεγε ταῦτα θρηῶν, καὶ τὸ ἀψυγὸν σῶμα ἐρίλει·
 Ἄλλ' ὁ κυρίως φρονέως ὡς ἀκύβητος λαγῶς ἀνεχώρει·
 Κ' ἦτον ἐκείνη σίκων θλιβερὰ, συνθροιστὴ, κί' ἀπαισία!
 Ἐκειτ' ἢ ἴττας, ἐδῶ, μ' ὀφθαλμοῦς ἀναικτοῦς καὶ ἀγρίου,
 Καὶ ἡ παρθένος, ἐκεῖ, ὡς κηροπλάστον ἄγαλμα ἕπου,
 Κί' ὁ ἀτυγῆς παρ' αὐτῇ ἐκαθέζετο φιλότροπος δακρύων.
 Ἰσταντο δὲ κατηφεῖς οἱ ἀνδρεῖοι ἐταῖροί του κύκλιον
 Ἐν ἀταξίᾳ ἀνδρῶν ἐξελθόντων ἀρτίως τῆς μάχης·
 εἰς δὲ λαμπρὰ νεκρικὴ ἢ καϊόμενος ἐφραγγε Πύργος,
 Καὶ ὄχτροπόφυρον φῶς εἰς τὴν περίε διέγχε χάραν
 φρικωδέστερον πολὺ τὴν φρικώδη σκηνὴν κριστάνων.
 Κεῖτ' ἐκκλησία μικρὰ, κ' ἐτοιμώδης περὶ τῆς Πέτρας
 Ἐχουσα Πρίνον παχὺν καὶ πυκνόφυλλον κάτωθεν τοῦτου
 Τάφου ἐρίσμεται πλόξ, κ' ἐπ' αὐτῆς γεγλιμμένον ἐν ῥόδων
 εἶναι δ' ὁ τάφος αὐτὸς τῆς δυστήνου κί' ἀθίας παρθένου.
 Πᾶσαν δ' ἀύγην ἢ ποιμῆν, ὅστις περὶ τὰς αἴγας του βόσκει,
 Κἀβήτ' εἰς δύο ζωῶν τὴ σεβάσμιον ἀύγην τοῦτου,
 Μέλιπον θρηῶδους ἀλλοῦ τὸ βραχὺν καὶ μονότονον μέλος.
 Τοῦτο τὸ δράμα μάκρον ἢ τοπαρχίαι, καὶ γυνὴ τὴν ἀπάτην,
 τῆς φυλακῆς του ἀπέλιος· εὐθὺς τὸν στενάζοντα Λάμπρον,
 Καὶ συγχωρήσας τὸν φιλότροπον, τοῦ ξένου φωνῆς τὰς γαίας
 Πάσας ἐδήμεισε. — Πλὴν θεραπεύοντ' εἰς τοῦτου τὸν Κόσμον
 ἴσως αἱ ἄλλαι πληγαί, ἀλλ' ὄχι αἱ πληγαὶ τῆς καρδίας.
 Στέναι, κί' ὡς βρέφος θρηῶν, ἢ καλὸς καὶ σεβασμῶς γέρον,
 Ἐκραξέ μ' ἄλγος φυγῆς τὴν φιλότατην κί' ὄρσιαν του Ἄννης,
 Κ' ἢ ἀμυδρὰ τῆς ζωῆς του ἀπέσβηνεν οὕτω λυγρία.
 Μόνος δ' ὡς φάσμα μνημάτων τὴν νύκτα ὁ φιλότροπος πλανῶτο,
 Ἄλλοτ' ἀκούων τὴν φωνὴν τῆς ἀφροσύνης κ' ἡρώτης Ἐραύνης,
 Ἵπου διέκλυε γόνος θνησκόντων, καὶ ὕβρεις ὁμίλων·
 Ἄλλοτε δ' ἴστατο ἄνω τῶν βράχων, σκαπτόμενος ὅτι
 ἐκάλειν ἦτο φυγῆς νὰ εὐρῆ αἰωνίαν γαλήνην
 Μίαν δ' ἡμέραν ἐράθη... καὶ πλέον γῆνεῖς δὲν τὸν εἶδε!
 Καὶ τινες ἔλεγον ὅτ' εἰς χορὰδραν ἀπήντησαν πτώμα,

Καὶ ἦτο τὸ πτώμα αὐτοῦ· διετείνοντο δ' ἔτεροι πάλιν
 Ὅτι ἐφ' ἴππου λευκοῦ τὸν ἀπήντησαν περὶ τῆς Πέτρας...
 Μετ' οὐ πολὺ καὶ ὁ Λάμπρος τὰ κτήματα πάντα κωλήσας
 Ἐβου ε, βίον ποθῶν νὰ βιώσ' εἰς πολύχρονον ξένον,
 Ὅπου τῆς πάλαι γοῆς του πᾶς λίθος δὲν ἔκετο μάρτυς.
 Ἐλασμονήθησαν δ' οὕτω καὶ φιλότροπος, καὶ Ἄννα, καὶ Λάμπρος.

E.

Χρόνοι παρῆλλον πολλοὶ, ὅταν μίαν ἀύγην φθινοπώρου
 Ἰλλεν ὄχτρος μοναχὸς ἐς τὴν Μονὴν τοῦ Λουκά τοῦ Ὁσίου,
 Ἦτις ὑφοῦται λαμπρὰ μεταξὺ Παρνασσῶ κ' Ἰλικῶνος.
 Εἶχε μορφὴν ἀλλητοῦ, καὶ ἠμίλευκον γένειον, εἶχεν
 Ἀκακον βρέφους ψυχὴν, πλὴν τὰ ἦθη σκληροῦ στρατιώτου.
 Ἦτον, ὡς ἔλαγε, Κρής· ἀλλ' ὁσάνκις ἐστρέφετο βλέπων
 Πρὸς τὴν πολυκαρπον γῆν τῆς ὕγρας καὶ καλῆς Λεθαδείας,
 Τότε βαρὺς στεναγμῶς, τότε ἐν ζέον καὶ πύρινον δάκρυ
 Μάρτυρες ἦσαν πιστοὶ φονικῶ τῆς φυγῆς του ἀγῶνος.
 Δὲν συνωμίλει ποτὲ, ἀλλ' ἐνόστε μόνος ὠμίλει,
 Κ' ἦτον ὁ τύπος τιμῆς, ἀρετῆς, καὶ ἠθῶν κ' εὐλαθείας.
 Μεθ' ἐβδομάδα σχεδὸν τῆς Μονῆς ὁ Ἠγουμένος ἦλθεν
 Ἀποδηῶν πρὸ καιροῦ ἦν δὲ οὗτος λευκοὶξ, πρεσβύτης,
 Μέτωπον ἔχων εὐρὸν, βύσαλέον, ἐπὶ τοῦ ὀπίου
 Βλέμει ἀνεγίνωσκ' ὄξυ συμφορῶς Ἠφαιστείου σθεσθέντος.
 Ἰλλον δ' εὐθὺς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες, προσήλθε
 Κί' ὁ εὐλαθῆς μοναχὸς, ὅστις φῶτιος ἕνομα εἶχε·
 Κύπτει τὴν χεῖρα φιλεῖ· πλὴν ὡς εἶδε καλῶς τὸν πρεσβύτην,
 Ἦμειν' ἀπεναντ' αὐτοῦ ὡς ἀκίνητος στήλη μαρμάρου,
 Κ' ἔπεσ' ἐκτάδην νεκρὸς, καὶ κατάψυχρος αἰφνης ὁ πάλαι
 εἰς κεραυνόπληκτος δρῶς, ἦτις πίπτει τὰ περὶ δρυοῦσα.
 Σπεύδον εὐθὺς πρὸς αὐτὸν τῆς Μονῆς οἱ πατέρες· καὶ ὅταν
 Πάλιν συνήλθεν, ἰδὼν τὸν πρεσβύτην πλησίον τῆς κλίνης
 Στόνον ἀφῆκε βαρὺν, ὡς ἰτέα θρηνοῦσα πρὸς αὐραν·
 — « Πάσχεις, ὦ τέκνον, δεινῶς, εἶπ' ὁ γέρον, τὸ βλέπω, τί ἔχεις;
 — » Ἦτίποτε, Πάτερ;... ἀλλὰ... καὶ τί δύναμαι πλέον νὰ ἔχω;...
 » Σκοποδινία δεινὴ μὲ κατέλαβε... Πάτερ, συγχώρει...
 » Λύριον πλὴν ὑγιῆς σοὶ ὑπόσχομαι· ὅτ' εἶμαι ὡς πρῶτον.»
 Μόλις δὲ φῶς τῆς Ἰούς ἀνεφάνη τὰ σκότη ἐλαῦνον,
 Καὶ τὰς γυμνάς κορυφὰς τῶν ὄρεων χρυσῶνον, προσήλθεν
 Ὁ ἀσθενὸν μοναχὸς εἰς τὸν θάλαμον τοῦ Ἠγουμένου.
 Εἶγε τὸ βλέμμα νεφρὸν, καὶ ὀχρότερον ἦτο λαμπάδος,
 Εἶχε φωνὴν ἀσθενῆ δανουμένην εἰς ῥίγας καρδίας.
 — « Πάτερ, τοῦ λέγει, ὦ! δός μοι, τὴν ἄδειαν, δός μοι ν' ἀπέλθω
 » Ποίμνια ἔχει πολλὰ ἢ Μονῆ, κ' ἐγὼ βίον παιμένος
 » Ἐκ παιδικῶν ἡμερῶν εἰς τῆς Κρήτης τὴν Ἰδὴν εἰώσω.
 » Ἄν τῶν ποιμνίων αὐτῶν ἀναλάβω ἐγὼ τὴν φροντίδα
 » Κέρδη ἐλπίζω πολλὰ ἢ Μονῆ δι' ἐμοῦ ν' ἀποκτήσῃ. »
 — Τότ' ἐγερθεῖς, μὲ στοργὴν, ὁ πρεσβύτης ἀνεκράξε· — « Τέκνον,
 » εἰς τὴν φυγὴν μου χαρᾶς διεξέλαμψε φῶς ὡς σὲ εἶδα.
 » Κ' ἔχ' ἢ ψυχὴ μου καιρὸν, ναί! καιρὸν εἰς χαρὰν νὰ σκιετήσῃ.
 » Τώρα ζητεῖς ἀσθενῶν εἰς τὰ ὄρη ἐπάνω νὰ ζήτης; »
 — Ἦν δ' ἄηρ τῶν βουκῶν προτιμότερος ἄλλου ἀέρος,
 » εἶν οἱ σκιώδεις δρυμοί, ἀνετίστεροι δόμων καὶ οἰκῶν,
 » εἶν ἢ θρηνοῦσα πηγὰ, τῆς θρηνοῦτης ψυχῆς μου ὁ τύπος,
 » εἶπ' ὁ γλυκὺς μοναχὸς. — » Ἄλλ' ὑπέλαψ' εἰς ταῦτα ὁ γέρον,
 » Σὺ τοῦ ψυχροῦ Παρνασσῶ ἀγνοεῖς τὰς νομάς κατὰ ξένου,
 » φάραγγας δ' ἔχει πολλὰς, καὶ ἄβυσσος κρημονίας καὶ δρυμῶνας
 » Κ' ἰλιγγίᾳ ὁ σκοπῶν τῶν μακρῶν του κοιλάδων τὸ βάθος.»

Πλὴν εἰς αὐτὰ τοῦ σεμνοῦ μοναχοῦ τ' ὄμμα ἤστραψε, χροῖμα
 ἴδον δ' εὐθὺς τὰς ὡρὰς περὶ αὐτοῦ ἐκάλυψε, κ' εἶπε·
 — « Γέρον! μὴ εἶναι γνωστὰ ὅσα λέγεις, καὶ εἶδα πολλάκις
 τὴν κυρτήν σου αὐτὴν ἐστεμμένην με στέμμα συννέφων·
 « Ὁ Πρωτόψαρος μ' εἶ εὖε πολλάκις μιτότουρκον κλέπτην,
 « Καὶ τοῦ πυκνοῦ ἐν πρὸς ἐν Μαύρον Λόγγον τὰ δένδρα ἐμέτρων,
 « Σκέπον μου εἶχον κατὰ τοῦ τερανοῦ Διαοσίμου τὰ δάση.
 « Καὶ τοὺς αἰγάρους τραφὴν εἰς τὰ Μαύρα Λιθάρια θηρέων (*)»
 ἄρτον δὲ μέγαν ἄρσις — « ἦ! προσέθηκεν, ἦτον ἐκεῖνος
 « Μις μολόδος! θειρὸν ἀπάτη! ἐλπίδιον μαγεία!
 « Τὸτ' ἡ καρδία αὐτῆ εἰς βυθὸν μελωδίας ἀγγέλιον
 « Ἐπαλλὰ τὸτ' ἡ ψυχῆ, εἰς ἑδὲμ αἰσθημάτων ἐτύφα·
 « Ἰχθὺν οἱ πόδες περὰ, καὶ τὸ σῶμα ὑγείην καὶ βόρην,
 « Σήμερον, φεθ' ἀθροῦσά μου ἡ σὸρῆ, ἡ δ' ἄλλια ψυχῆ μου
 « Εἰς ἀναμνήσεις κισρὰς, ὡς εἰς ἄουγας σπυρίζει θηρίου.
 « Ἄκουσον, γέρον καλῆ, ἐκ φυγῆς σ' ἰκετεύω καὶ πάλιν,
 « Πέμπον με ὅπου ζῆσθ. » — Εἰς αὐτὰ ὁ μὲν γέρον ἐτίμα
 ἰσοφῶς ἤμακ δ' ὑφρὸν μετ' ὀλίγον ὑψώσας, προσεῖθε
 ἄρτιον, ἄρτιον, ἄρτιον, τὸν ἐνάρετον φώτιον, ὅστις
 ἴστατο βλέπων γαμαί, κ' εἰς τὸ στήθος σταυρώων τὰς χεῖρας·
 — « Φώτιε! εἶπ' ὁ Πρωτόψαρος, λυποῦμαι μεγάλως, διότι
 « Κλείεις κρατῆρα παθῶν εἰς τὰ στέμμα σου, ὅπου κλειμένη
 « Ἰσπερπε μόνον νὰ ἦναι ἀγάπη, καὶ φόβος Κυρίου.
 « Ὑπαγε ὅπου ζῆτεῖς! μετ' ὀλίγον ἐγὼ διατάσω
 « Πάντα ποιμένα, καὶ πάντα βοσκόνον νὰ σὲ ὑπακούῃ
 « Ὡς ἀρχηγόν· φιλοτίμως δ' ἀπόδειξον, τέκνον, δι' ἔργων
 « Ὅτ' εἰς καλὴν ἐκλογὴν ὁ Ἠγούμενος δὲν περιπίπτει·
 « Ἄγε δ' οἱέ μου! οἱός μετὰ σοῦ! καὶ φυγῆς σωτηρία! »
 Τότε ὁ φώτιος κύψας φιλεῖ τοῦ πρῶτον τοῦ χεῖρα,
 Κ' ἦτον ἐκεῖνη ψυχρὰ, ὡς χιὼν ἀνορθώτα τὰς τρίχας·
 φεύγων δ' ἠδόντις βλέμμα στρογγύης, σελασμοῦ, καὶ ἀγάτης.
 Κ' εἶδει· ὁ φώτιος ἦνται ποιμὴν ὅτι ἐμπεῖρος ἦτο,
 Κε' ὅτι ἠλόγει οἱός τὸν ἀπύρτις του πόνους δευτέρου
 Ὅμως φερὸν τῆς Μονῆς αἱ καλοὶ δὲν τὸν εἶδον πατέρες,
 οἱ δ' ὁσημέραι ἐργόμενοι, λόγῳ ἀνάγκης, ποιμένες
 Ἄρσις ἐκίχον αὐτόν, πλὴν προσέθεσαν ὅτι συγγάμις
 Μελαγχολία περὰ καὶ παραδοῦσον εἶδος μανίας
 Ἐβλῆ, αὐτὸν εἰς σιγῆν, κ' ἐντελῶς τοῦ ἀφῆρει τὸν ὄψον,
 ἴστα, τὴν νόκ' ἀγρυπνῶν εἰς τὰ δάση ὡς φάσμα ἴκλανῶσα,
 Ἢ ἐπὶ χάστων λευκοῦ ἀκατάληπτα ἐγραψον ἔπη.
 ἴστος παρῆλθε σχεδὸν, ὅταν μίαν ἡμέραν προσῆλθον
 οἱ τὰς πολλὰς τῆς Μονῆς ὀδηγούντες ἀγέλας καὶ ποιμένας,
 λέγοντες, ὅτι δεινὸν εἰς τὸν φώτιον πάθος συνέβη,
 Κε' ὅτι τὸν νόον ἀπολέσας ἐγένετο πάντως παράφρων.
 Ταῦτα δ' ἀκούσας ὁ γέρον Ἠγούμενος, ἐκλαυσε σφόδρα,
 Καὶ οἱ πατέρες πολὺ ἐλυπήθησαν ἀνδρα τοιοῦτον.
 Γράφ' εἰς αὐτὸν νὰ ἐλθῆ, τὰς δὲ ποιμένας εἰς ἄλλους νὰ διώσῃ
 Τοῦτο ὡς ἦκουσ' αὐτὸς, τὰς μὲν ποιμένας παρῆλθε εἰς ἄλλους
 Ὅμως μεγάλως κρυστάλλων ἠρόνην ν' ἀφῆτη τὸ ὄρος.
 Κάτω μίαν κορυφῆς τοῦ ψυχροῦ Παρνασσῶ Ἰμώτιος Βράχος
 Ἰσομολοθίας, ὑπῆρχε, καὶ σῶετ' ἀλόμη, ἡ μάνδρα,
 Ἢ τις τὸν φώτιον ἐστ' ἰδρυτὴν τῆς, καὶ κτίστην πρῶτον. (**)
 Τέσσαρα πείρα ζῆρὰ, καὶ σκεῖδων εὐκίνητος στέγη,
 εἶδον εἰς ταύτην μορφήν Ἰνδικῆς παναργαῖα; καλυθῆς·

(*) Οἱ φώτιος ἐπὶ τὸν ὑψηλότερον μέρων τοῦ Παρνασσῶ.
 (**) Ἡ ἰσομολοθία αὐτῆ καλεῖται σήμερον Σαρόνη. Ἄλλ' αὐτὴ κ' ἔχει ἀγιο-λουκαϊκὴ ὡς ἀνέγνωσε εἰς τὸ Νο·
 κτιστὴν τοῦ Ὁσίου Λουκᾶ καὶ τὴν αἰετὸν τῆς ἑλπίδος 7000 πόδας ὑψοῦς.

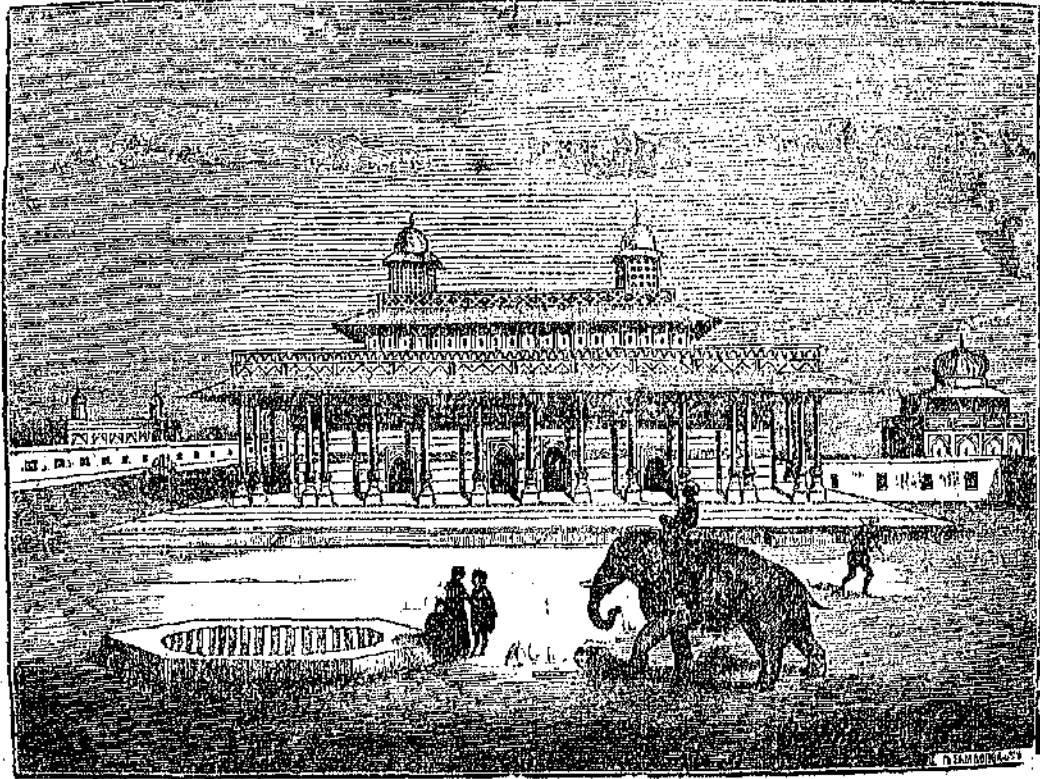
Περί τ' τραγῶσαν ἄφρονος βλαστάνει, καὶ πόα παχεῖα,
 Ὅταν στοιβάδες χιόνων τὸ θέρος εἰς χεῖμαρρον βέουν.
 Μόλις τοῦ λέοντος ὄμως ὁ Ἰλιος τ' ἄστρον περῶση,
 Μόλις εἰς κλίμα θερμὸν μελαναὶ χελιδόνες ὀδεύουν,
 Ψύχος, χιὼν, καὶ βροχὰὶ ἐκδιώκουν τὰ ἐμφυγα ὄντα
 Ὅσα τυχὸν κατοικοῦν τὴν ἐκεῖθι μικρὰν Σέληριαν.
 Ἢτο Σεπτέμβριος μὴν· πᾶς ποιμὴν καταβαίνειν τὸ ὄρος
 Εἰς τὰ πεδία νομάς, καὶ θερμότερον κλίμα ἐζήτει·
 Ἐμεινε μόνος δ' ὁ φώτιος ἄνω ἐντὸς τῆς καλύβης.
 Ἢτο σφοδρὸς ὁ χειμὼν, καὶ δριμύτατον ἦτο τὸ ψύχος,
 Καὶ ἡ καλύβη ἐντὸς τῆς παχείας ἐτάφη χιόνος
 Ὡς τις κερρὸ κισωτὸς εἰς βαθὺ καὶ εὐρύχωρον μνήμα·
 Τὸν δυστυχῆ ἐλεοῦντες πολλοὶ ἵνα σώσωσιν ἦλθον,
 Ὅμως ἰδόντες τὸν κίνδυνον πάντες κατήλθον ἀπράκτως.
 Κε' ὅταν τοῦ ἔαρος ἦλθον αἱ ἕως χαρμῶσυν ἡμέραι,
 Οἱ ὡς πτην' ἀποδημοῦντ' ἀναδάντες ποιμένες, δρομαίως
 Ἢλθον νὰ μάθουν τὴν τύχην τοῦ μείναντος ἄνω φωτίου.
 Εἰς τὴν καλύβην ἐντὸς σκελετὸς καλογήρου εὐρέθη,
 Καὶ παρ' αὐτῷ βυκαρὸς, πλὴν κατάγραπτος χάρτης, καὶ ξύλον
 Ἢμικαυθέντων σωρεία. — Ἰδοὺ δὲ τί ἔλεγ' ὁ χάρτης!
 — « Βράφει πρὸς σὲ γηραιῶ, καὶ Ἠγούμεν' ἐνάρετε, λάμπρε,
 « Ὁ γὰρ Λουκᾶ, ὡς κοινῶς σ' ὀνομάζουσι οἱ ἄλλοι πατέρες,
 « Γράφει ὁ νῦν Μοναχὸς, καὶ ὁ ἄλλοτε φιλῶρος γαμῆρός σου! . . .
 « Εἰς τοῦ ὑψίστου τὴν χεῖρα τὸ μέλλον τῶν ζώωντων ἐμμένει,
 « Πᾶς δ' εἰς τὰς θείας βουλάς καὶ ἀέκων τὸ μέτωπον κλίνει.
 « Ἄν δ' ἀναξέω πληγὰς οὐλοθίσεις πρὸ χρόνων, συγχώρει.
 « Ἐξὼ ἐν ᾧ παγετὸς τὸ ἐκπνέον μου στήθος πιέζει,
 « Ἐσὼ κοχλάζει κρατῆρ, καὶ εἰς ἐρηξιν σκεύδει ὑστάτην.
 « Εἰς τῆς ζωῆς τὰ ἀφρώδη πελάγη ναυπόρος εὐρέθη·
 « Καὶ τὸ σάθρον μου πλοιάριον ὄθει ἡ βάσκανος τύχη
 « Πρὸς ἀποτόμους σκοπέλους ὀλέθρου ἐν μέσῳ σκοτίας·
 « Εἶδον δαιμόνων πυρίνων χορείαν σιληρῶς νὰ μ' ἐμπαίξῃ,
 « Καὶ νὰ καγγάζ' εἰς τῶν τόσων δεινῶν μου τὸ ἄφατον ἄλγος·
 « Εἶδον τὸν Πλάστην αὐτὸν εἰς θερμὰς νὰ κισφευθῆς δεήσει,
 « Καὶ τὸν ἐνάρετον ὄμμα νὰ πίπτῃ ἀσπλάγγου κακίας. . . .
 « Πλὴν βλασφημῶ ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδία γογγύζει.
 « Ἀπροσδοκῆτως σὲ εἶδον, ἠπότε νεκρὸν σ' εὐθέρουν.
 « Εἶχον εἰς χώρας ψυχρῶν κλιμαθῶν καὶ ἀγρίων κλιμάτων,
 « Ὅπως ναυρώσω ἐκεῖ τὸν σφαδάζοντα ὄφιν τοῦ πάθους·
 « Εἶδον τὴν γῆν ὡς νεκρόπολιν, εἶδον ἀνθρώπους θηρία,
 « Σάρκας σπαιρούσας ἀνθρώπων ἐοῖζοντας τίς νὰ βροχ' ἴσῃ.
 « Τῶν οὐρανίων φωστῆρων τὴν κίνησιν ἀσκοπον εἶδον,
 « Ἄν νὰ φωτίζουσι φαικῶδες ἐπλάσθησαν θεατρον· τέλος
 « Αἰνιγμα εἶδον τὸν κόσμον, καὶ δίνην τυχαίαν τὸν βίον.
 « Εἶθῆα τότε κ' ἐγὼ τού; ὀδόντας ὡς ἀγριὸς λέων,
 « Τὴν μαλακὴν μου καρδίαν ἐσκλήρυνα· δίκην δ' ὑαίνης
 « Τ' ὄμμα ὀπλίσας με φλόγας, οἰκτρὸν ἔς τὸν φονέα τῆς Ἄννης
 « Ἰμωσα θάνατον . . . Αἶ! ἡ ἐκδίκησις εἶναι γλυκεία,
 « Γέρον, εἰάν τὴν ἐμπνέῃ ὁ ἔρωις δεινῶς ὑβρισμένος
 « Κε' ἂν ὁ Διάβολος θέλων ψυχὰς νὰ κολάσῃ δικαίαν
 « Ἢγρετο λέγων μοι, δὸς τὴν ψυχὴν σου! κ' ἐγὼ σοὶ τὸν φέρω!
 — Ἄθεε τὴν! ἦθελον κράζει ἀσμένως, καὶ ἔσο θεός μου! . . . »
 « Πλὴν βλασφημῶ! ὦ! συγχώρει! παράφρων καρδία γογγύζει!
 « Ἢφρευ' ἐκεῖνος, κ' ἐγὼ ἰγνηλάτου αὐτὸν κατὰ βῆμα·
 « Εἰς Ἰνέτιον δ' ἐλθὼν ἀπικυδύθη τὸν μάταιον φόβον,
 « Κ' ἤρχισε νέαν σειρὰν ἀρπαγῶν καὶ λαγνείας καὶ μέθης.
 « Ἢτοιμος ἦμην σχεδὸν ἐν ἐσπέρας νὰ τὸν καταφάγω,
 « Ὅτε δὴ τύχη καλὴ ἀνεκάλυψ' ἀπόρρητον μέγα.

Ἄλλ' ἀφήσωμεν τοὺς ἐμπόρους τῆς Ἀγγλίας ἐπισφωρόντας πάλλας βαμβακίων εἰς τὰς ἀποθήκας, καὶ ἀποταμιεύοντας σωροὺς ρουπιδίων· μὴ δὲν ἦλθον διὰ τοῦτο εἰς τὰς Ἰνδίας; Ἀναδῶμεν τὸν ἱερὸν ποταμὸν, καὶ ἀφοῦ χαιρετίσωμεν τοὺς δόμους τῆς Βενάρες στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὴν συμβολὴν τοῦ Γάγγου καὶ τοῦ Ἰούμνα.

Ἐκεῖ βλέπεις τὸ φρούριον καὶ τὸ παλάτιον Ἀλλαχιδ. δ. ἀνεγερθέντα περὶ τὰ τέλη τῆς 1571 ἐκατονταετηρίδος ἐπὶ Ἀκθάρ τοῦ Μεγάλου. Τὸ παλάτιον τοῦτο θεωρεῖται, καὶ δικαίως, ὡς ἓν τῶν ὡραιότερων προτύπων τῆς μουσουλμανικῆς ἀρχιτεκτονικῆς οἱ ὑποβάσσοντες τὴν ὀροφήν ἰσχυροὶ εἶναι πλήρεις

πῶς ἀποκερλισθὲν τὸ σκῆνωμα, ἐστερήθη ἐνὸς τῶν χαριεστέρων κοσμημάτων του. Ἐμελλεν ὁμοίως νὰ κἀβη καὶ εἰ χειρόνα· διότι ὁ ἀγαθὸς ἡγεμὼν νομίσκει ὅτι αἱ οἰκοδομαὶ μεταφτεύονται εὐκόλως ὡς καὶ οἱ πορτογαλλεῖαι τοῦ κήπου του, διέταξε νὰ κατεδαφίσωσιν αὐτὸ, διὰ νὰ τὸ ἀνοικοδομήσῃ πρὸ τοῦ παλατίου του.

Καὶ ὁμοίως τὰ σωζόμενα εἰσέτι λείψανα τοῦ Ἀλλαχιδ ἀρροῦσι νὰ διεγείρωσιν εἰς ὑπατον βαθμὴν τὸν θαυμασμὸν τῶν περιηγητῶν. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοποθεσία αὐτῆ, συναρμοσσομένη πρὸς τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ παλατίου, ἀναδεικνύει ἐτι μᾶλλον τὰς καλλονὰς αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν μινωρε-

Παλάτιον Ἀλλαχιδ.

γλυφῶν οἱ περὶ αὐτὸ μινωρέδες, ὑψηλότεροι τῶν ὕδατων, κρούουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν εἰς τὰ νέφη, οἱ δὲ τοῖχοι περιόμφως κατεσκευασμένοι, ἐπίδεικνύουσι μυρίας γλυφὰς, καὶ γραφὰς περιεργωτάτας. Εἰς τὴν οἰκοδομὴν μάλιστα τῆς πτέρυγος τὴν ὀπίωσαν κἀριστάνει ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, κατεβλήθη ἰδιαιτέρα προσοχὴ καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἑπακρον τῆς ἐντελείας καὶ τῆς κομψότητος.

Ἄλλ' ἡ ἐντέλεια αὕτη ἐδῶκε μᾶλλον τὸ παλάτιον διότι τὸ 1789 ἔτος, ὁ ἡγεμὼν τῆς Οὐδης ἠέλησε νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του μικρὸν τινα πύργον τοῦ Ἀλλαχιδ ἐκ μαρμάρου λευκοῦ, ἀνυψούμενον ὑπεράνω τῆς πτέρυγος ταύτης, ἐν αὐτῷ τῷ κέντρῳ τοῦ δώματος. Ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς εἶχε τοσοῦτον ἐρασιβῆ τοῦ πύργου τούτου, ὥστε ἐπέβηκε νὰ τὸν ἔχῃ ἀδικόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Οὕτω

δὼν φαίνεται τὸ μεγαλοπρεπὲς βεθμα τοῦ Γάγγου διερχόμενον βραδέως ὑπὸ τοὺς κλάδους τῶν ἐπὶ τῆς ὄχθης δένδρων, καὶ τὰ ἀργυροειδῆ ὕδατα τοῦ Ἰούμνα, κυλιόμενα ταχύτερον, ὡς εἰ ἔσπευδον νὰ ἀναμιχθῶσι μετὰ τῶν ὑδάτων τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ. Ἡ πεδιάς εἶναι πλήρης ὅλη χωρίων καὶ στρατιωτικῶν σκηνωμάτων, μέγας ἀριθμὸς πλοίων σταλιζοῦσι τὴν συμβολὴν τῶν δύο ποταμῶν, καὶ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου φαίνονται, ἐν μέσῳ δένδρων, αἱ ὀροφαὶ ἀπειρῶν γαλιῶν, ὅπου ἐρχονται οἱ Ἰνδοὶ διὰ ν' ἀποθάνωσιν, ὅπως καταβυθισθῇ ἀμέσως καὶ κἀθρισθῇ τὸ σῶμά των εἰς τὰ θεία ὕδατα.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)